

อยากขอบใจ ของฉัน และ 1 ใน 5 สูตรลับ

ณ ห้องครัวบนเรือของกิลด์ลิลลี่

เมธัสกำลังฮัมเพลงอย่างรื่นรมย์ระหว่างทำครัวด้วยความชำนาญ

“อืม อันนี้เพิ่มความเร็ว โจมตี และป้องกัน เหมาะกับพวกผู้ระยยะประชิด”

เมธัสแยกกล่องอาหารให้เข้ากับค่าความสามารถที่ผู้กินจะได้รับหลังจากกินเข้าไป

เมธัสคิดว่าถ้าให้ทุกคนกินเหมือนกัน ก็น่าจะได้ผลอย่างเต็มที่ จึงจัดเอาตำราทำอาหารทั้งสี่เล่มออกมาทำอาหารเฉพาะกลุ่ม และจัดแยกใส่กล่องข้าวแบบเหมาะสมที่ทางกิลด์ลิลลี่จัดเตรียมไว้ 500 กล่อง

ขณะกำลังปรุงอาหารอยู่นั้นเมธัสรู้สึกได้ว่ามีคนแอบย่องเข้ามาด้านหลัง ซึ่อันคงจะมาตรวจสอบคุณภาพอาหาร (แอบกิน) นั่นเอง

“ซึ่อัน ถ้าแอบกินอาหารบนโต๊ะอีก เดี่ยวพี่จะฟ้องคุณเรเซี่ยนะ” เมธัสพูดโดยไม่หันกลับไปมอง และยังคงทำอาหารต่อไปเรื่อยๆ

“รู้ได้ไงนะ ซึ่อันน่าយ៉องเบาๆ แล้วนา”

“แหม ก็พี่เป็นพ่อครัวนะครับ พ่อครัวนะถ้าอยู่ในครัวไม่มีใครรู้ได้หรอกฮ่าๆ”

¹ ตอนที่ 34-36 ยกมาจาก ภารกิจรัก สายลับป่วนออนไลน์ เล่ม 2

ซีอันรีบเปลี่ยนเรื่องทันทีแล้วเดินไปที่ประตูทางออก “คำ ถ้าอย่างนั้นซีอันขอตัวก่อนนะคะ อ้อ พี่เมธัส อีก 10 นาทีจะถึงเกาะของกลุ่มต่อต้านแล้วนะอย่าลืมไปยืนรอที่ตลาดฟ้าเรือละ”

เมธัสไม่เหลียวมองด้านหลังแม้แต่บ่อย เขาส่ายหน้าพลางกล่าวว่า “เอาไปได้แค่สองกล่องนะ ซีอัน อย่าหยิบบินไปกว่านั้น”

สาวน้อยสะดุ้งโหยง มองกล่องอาหารในมือทั้งห้ากล่องด้วยความตกใจ ‘ไม่หันมามองแล้วรู้ได้ไงว่าฉันหยิบบอกมากี่กล่องนะ’

เมธัสก็พูดไปมั่วซั่วยังงั้นแหละ แต่เขาพอรู้นิสัยของสาวน้อยใจกล้านี่ดีว่า ถ้าเธออยากทำอะไรต้องทำให้ถึงที่สุด ‘เฮ้อ เดามั่วยังถูกอีกแฮะ’

ซีอันไม่รู้จะทำไมจึงดีกรี๊บกั๊ตว “ไม่ใช่อย่างที่พี่คิดนะ กล่องข้าวพวกนี้ซีอันจะเอาไปฝากพวกพี่ๆ ต่างหากละ ไม่ได้คิดจะเอาไปกินคนเดียวหรอกนะ”

แล้วทันใดนั้นเธอก็รีบวิ่งออกจากห้องครัวไปโดยไม่คิดจะรอให้เมธัสเอ่ยอะไรอีก

เมธัสหัวเราะออกมาด้วยความขำเด็กสาว เพราะเด็กคนนี้โกหกเขาตั้งแต่เจอกันครั้งแรก ไม่ว่าจะเรื่องขอให้เขาช่วยหรือเรื่องอายุ ซึ่งภายหลังเขาได้ทราบว่าซีอันเพิ่งจะอายุ 16 ปี เมื่อไม่กี่วันก่อน

หลังจากที่ได้สนทนากับคนในกิลด์นี้ ยกเว้นเรเซียที่เขายังไม่ได้คุยด้วยมากนัก เพราะเธอติดหน้าที่ดูแลหลายอย่างภายในเรือ เขาลงความเห็นว่าคุณคนนี้เป็นคนดีระดับหนึ่ง แม้พวกเขาจะมีร่างกายกำยำล่ำบึ้ก หน้าตาห้ำมโหด สายตาชวนทะเลาะตลอดเวลา ชอบโกหก หรือพอมีเรื่องโต้เถียงกันแล้วจะจบลงที่การทำต่อยกันก็ตาม

เมื่อคิดถึงเรื่องโกหกเขาก็นึกถึงคาร์ลจอมกะล่อน คาร์ลบอกว่าเมธัสมีพลังทักษะต่ำเกินไป แต่ในความเป็นจริงแล้ว นอกจากลิลลี่ที่มีทักษะพิเศษระดับพลังแห่งจักรวาลแล้ว คนอื่นๆ ก็มีเพียงพลังเหนือธรรมชาติเท่านั้น

จากที่คาร์ลบอก เมธัสพบว่าทักษะพวกนั้นเป็นการเพิ่มพลังในการใช้ความสามารถพื้นฐาน ถ้าฝึกพลังจิตถึงขั้นก็จะได้รับเองโดยอัตโนมัติ ซึ่งขั้นแรกก็อยู่ที่ 300 ส่วนขั้นสอง 600 และขั้นสามที่ 900 ตามระดับ เพียงแต่ในตอนนี้อยู่แค่

มีใครฝึกถึงขั้น 1,000 จึงยังไม่ทราบว่าจะถึงจะมีทักษะพิเศษแบบไหนไหล่ออกมา

พลังเหนือธรรมชาติ	พลังจิตตัวเองอัตโนมัติ 10% ทุกๆ 1 นาที พลังของทักษะสายพลังจิตเพิ่ม 30%
พลังแห่งจักรวาล	พลังจิตตัวเองอัตโนมัติ 30% ทุกๆ 1 นาที พลังของทักษะสายพลังจิตเพิ่ม 60%
พลังแห่งมิติ	พลังจิตตัวเองอัตโนมัติ 50% ทุกๆ 1 นาที พลังของทักษะสายพลังจิตเพิ่ม 120%

เมธัสนึกถึงหัวหน้ากิลด์ที่ยังไม่เคยพบตัว ‘อิม หวังว่าลิลลี่จะไม่สับสนเท่าไรนะ’

เขายังไม่ทราบว่าจะสาวน้อยที่อายุเพียง 17 ปีคนนี้มีความสามารถและบุคลิกแบบใดจึงสามารถควบคุมกลุ่มคนที่มีนิสัยค่อนข้างก้าวร้าวแบบนี้จนอยู่หมัด

เรือเริ่มหยุดแล่นพร้อมกับที่เสียงประกาศดังขึ้น “ขอให้สมาชิกทุกคนขึ้นไปรายงานตัวที่ตาดฟ้าเรือด้วยค่ะ”

‘สงสัยต้องไปแล้วมั้ง อิม พวกนี้ก็วางเอาไว้ก่อนแล้วกัน รอพวกนั้นมาหยิบกันไปเอง’ เมธัสมองกองกล่องอาหารที่เขาทำแยกเอาไว้ 3 โต๊ะ สำหรับ 3 กลุ่ม ซึ่งบนโต๊ะมีป้ายกระดาดบอกไว้ว่าเป็นของกลุ่มใด

เขาเดินขึ้นมาถึงตาดฟ้าเรือจึงพบว่า สมาชิกทุกคนจัดแถวแบ่งกลุ่มกันเรียบร้อยแล้ว แต่ละคนอยู่ในกลุ่มของตนอย่างเป็นระเบียบ

คาร์ลเห็นเมธัสก็โบกมือ “เมธัสครับ มาทางนี้เลย เดี่ยวผมจะพาคุณไปแนะนำกับหัวหน้ากิลด์ก่อน”

เมธัสเดินตามคาร์ลไปที่หัวเรือแล้วต่างก็ใช้พลังจิตลอยตัวไปที่ชายหาดอย่างรวดเร็ว

ขณะลอยตัวอยู่คาร์ลก็พูดขึ้นมาด้วยความตกใจเล็กน้อย “อ๊ะ! ลิลลี่

กับราชามัจฉาเดินมาที่ชายหาดพอดี”

เมธัสมองไปที่ชายหาดจึงเห็นเด็กสาวผมยาวสีแดงเดินเคียงคู่มากับ...ปลา!

เมธัสสูททานด้วยความตกใจจนสับสนเล็กน้อย “ปลาเดินบนบก มีสองเท้า แถมมีมือด้วยนี่นะ”

คาร์ลยิ้มฆ่าอาการตื่นตกใจของเขา

เมธัสยิ้มแห้งๆ คิดในใจพร้อมลอยตัวตามคาร์ลต่อไป “อืม มันเป็นแค่เกม ไม่ต้องคิดมากก็ได้เนะเรา”

เมื่อคาร์ลร่อนลงมาเหยียบชายหาดก็รีบเดินไปหาเด็กสาวผมแดง จากนั้นก็ยืนตัวตรงและยกมือทำความเคารพเธอ แล้วรายงานด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม “ผมคาร์ล เดินทางกลับหลังจากไปซื้อสิ่งของที่ต้องการครบแล้วครับหัวหน้า”

เด็กสาวพยักหน้า แล้วพริบตานั่นสนิทใจที่เหลือก็ปรากฏตัวขึ้นอย่างพร้อมเพรียงกันข้างหลังเมธัส ทั้งหมดยืนตัวตรง ยกมือขึ้นทำความเคารพอย่างที่คาร์ลทำ

ทุกคนส่งเสียงดังพร้อมกันว่า “ขอรายงานตัว ครับ/ค่ะ”

สาวน้อยตรงหน้าหักท่ายตอบเสียงหวาน “ยินดีต้อนรับกลับมาะทุกคน”

เมธัสมองสาวน้อยตรงหน้าแค่ปราดเดียวก็เชื่อเลยว่า เธอคือน้องสาวของโรสเมรี่ ใบหน้า รูปร่าง ความสวยของเธอแทบจะไม่ด้อยไปกว่าพี่สาวเลยสักนิด เธอเป็นสาวร่างสูงระหง ใส่เสื้อรัดรูป รอยยิ้มก็ช่างหวานจับใจทั้งชายและหญิง เรียกได้ว่างามทั้งกิริยาและท่าทาง สมกับชื่อว่าลิลลี่ แต่เมธัสคิดในใจว่า ‘อันตรายพอๆ กับโรสแน่เลยแฮะ’

ลิลลี่มองทุกคนแล้วก็หันมาส่งยิ้มให้เมธัสพร้อมเอ่ยด้วยเสียงสดใส “แล้วคุณนี่คือใครคะ คาร์ล”

คาร์ลเดินกลับมาใกล้ๆ เมธัสทันทีพร้อมเริ่มแนะนำ “ชายคนนี่ชื่อเมธัสครับ เขาเดินทางมาเพื่อค้นหาของบางอย่าง และต้องมาทางเดียวกับเรา ผมเลยชวนเขามาในฐานะพ่อครัว เพราะฝีมือทำอาหารของเขานั้นเรียกได้ว่ายอดเยี่ยมไม่แพ้พ่อครัวของรินซันเลยทีเดียวนะ”

ลิลลี่ยิ้มเล็กน้อยและพูดด้วยความยินดี “ดีมากค่ะคาร์ล ฉันเองก็กำลังเบื่ออาหารที่ซื้อมา มันไม่ค่อยจะอร่อยซักเท่าไร ถ้าเขามีฝีมือระดับของรีนซันก็เยี่ยมไปเลยนะคะ”

หัวหน้ากิลด์สาวเดินมาหาเมธัสพร้อมส่งยิ้มประจำตัว แล้วยื่นมือขวาออกไป “ในช่วงที่เดินทางร่วมกันนี้ฝากดูแลเรื่องอาหารด้วยนะคะ”

คาร์ลมีสีหน้าตกใจเล็กน้อย

เมธัสไม่รู้อะไรเกี่ยวกับคาร์ลก็ยื่นมือไปจับมือลิลลี่เพื่อไม่ให้เกิดการเสียมารยาทกับ ‘นายจ้างชั่วคราว’ ของเขา

ชั่วพริบตา ขุมพลังจิตที่รุนแรงก็ไหลผ่านมืออันเนียนนุ่มของลิลลี่เข้าปะทะกับพลังจิตของเมธัส

‘ทดสอบันรี’ นั่นคือสิ่งเดียวที่เมธัสคิดได้ในขณะนี้ เพราะแรงพลังจิตของลิลลี่ทำให้เขาแทบขยับไม่ได้

แม้เขาจะมีพลังต่ำกว่าลิลลี่ กระนั้นเขาก็ได้อ่อนด้อยจนถึงกับต้องเสียน้ำ เมื่อทราบถึงวัตถุประสงค์ของสาวน้อยคนนี้ เขาจึงเริ่มรวบรวมพลังจิตเข้าปะทะกับอีกฝ่ายสุดกำลัง

ลิลลี่ระดับพลังของเมธัสแล้วก็หันไปส่งยิ้มให้คาร์ล “คนใหม่คนนี้ไม่เลวนะคาร์ล ฉันให้ผ่านค่ะ” พอเธอพูดจบก็ปล่อยมือเมธัส บ่งบอกเป็นนัยว่าการทดสอบจบลงแล้ว

เมื่อลิลลี่ปล่อยมือ เมธัสก็รู้สึกสบายตัวขึ้น เพราะพลังที่กดดันเขาเมื่อครูสลายไปหมดแล้ว “ขอบคุณนะคะที่ให้ผมผ่าน”

ลิลลี่ยิ้มเล็กน้อย แล้วเดินกลับไปหาเมธัสปลายักษ์คน (ตัว) นั้น “ทุกคนคะ ขอให้ไปที่เต็นท์หลัก เตรียมประชุมการบุกในคืนนี้กันด้วยนะคะ”

“ครับ/ค่ะ” เสียงตอบของทุกคนดังขึ้นมาจากด้านหลัง

เมธัสยอมรับว่าเด็กสาวตรงหน้าที่สูงแค่ 170 ซม. คนนี้มีบาร์มีไม่เบาเช่นกัน

หลังจากนั้นเมธัสก็เดินตามหลังลิลลี่กับเมธัสปลายักษ์มาตรงหน้าไป โดยมีคนอื่นๆ เดินตามมาอย่างเป็นระเบียบ ทำเอาเมธัสต้องไปพอสสมควร ‘ก่อนหน้านี้ยังกับ

คนเถื่อนไร้มารยาท ตอนนี้อยู่เปลี่ยนเป็นทหารอาชีพซะงั้น' แต่เมธัสไม่คิดอะไรมาก เพราะเขาเริ่มสนใจมนุษย์มัจฉาแล้ว

เมธัสเดินเข้าไปใกล้มนุษย์มัจฉาที่ละนิด เริ่มสำรวจร่างกายสัดส่วนต่างๆ 'อืม...มีขायาวเหมือนคน เดินได้ปกติ ทางสายไปมาระหว่างเดิน ลำตัวไม่กว้างมากนัก เพียงแค่แปลงร่างแล้วกลายเป็นปลายักษ์ แต่ที่แปลกก็คือมันมีขากับแขนอ้อ ที่ศีรษะมันมีมงกุฎทองเล็กๆ ด้วย'

เมธัสเข้าไปใกล้มนุษย์มัจฉามากขึ้นไปอีก ทำเอาคนรอบข้างสงสัย และทุกคนก็คิดว่า 'เฮ้ย จะทำอะไร'

แน่นอนว่า เขาไม่สนใจสายตาของคนข้างหลัง ลองแตะเกล็ดปลาพลางคิดว่า 'ใช่ เกล็ดปลามังกรเปล่าหว่า นั่นดังไปสักชุดจะดีไหมนะ'

"ท่านลิลลี่ ข้าน้อยขอส่งสอนคนของท่านหน่อยได้มั้ย" ก่อนที่เมธัสจะดึงเกล็ดมังกรเข้าไต่ยีนเสียงพูดของมนุษย์มัจฉา แล้วเขาก็ต้องเพิ่มเรื่องพิเศษที่ต้องจดจำไปชั่วชีวิตอีกเรื่อง

"ตามสบายค่ะ แค่อ่าถึงขั้นตายก็พอ" เสียงพูดหวานใสเจือความขบขันดังขึ้น

ขณะที่เมธัสกำลังสนใจเกล็ดปลาและปลาที่พูดภาษามนุษย์ปัจจุบันได้เปรี้ยง!! หางปลาก็กวัดแกว่งมาฟาดตัวเขา

เมธัสลอยไปตามแรงฟาดของหางปลา แล้วกระเด็นไปบนผิวน้ำทะเล 'อืม ปลามันพูดภาษาคนได้ด้วยแฮะ...' แล้วเขาก็สิ้นสติเพราะแรงฟาดครั้งนี้ ซึ่งมีความรุนแรงไม่แพ้กับลูกเตะของบู้สวิตเนอร์

ซ่าๆ เสียงน้ำที่ดังขึ้นนั้นเป็นเสียงสุดท้ายที่เขาได้ยิน

เรเชียร์หายตัวลงไปช่วยชายหนุ่ม ก่อนที่อีกฝ่ายจะจมน้ำตาย "อดทนไว้ คุณเมธัส"

'อืม มีอะไรอุ่นๆ ที่ปาก ลมเข้าปากรี อืม หน้าอกโดนกดอยู่...เราสลับไปอีกแล้วจ้ะเหอเนี่ย' เมธัสเริ่มฟื้นคืนสติหลังจากสลับไปแล้วได้พบกับสิ่งหนึ่ง

เรเชียร์มองเขาด้วยความดีใจ 'อ้อ เป็นเรเชียร์ที่ผายปอดให้เรา...ก็ดีนะ' แต่

เรเชี่ยกลับพูดในสิ่งที่ทำให้เมธัสต้องอิงไปหนึ่งวินาที

“เมธัสฟื้นแล้ว นายหยุดได้แล้วคาร์ล”

พอเมธัสหันมองไปอีกด้านก็เห็นคาร์ลมองมาด้วยสีหน้าห่วงใย

“เมธัส นายเป็นอะไรเปล่า ได้สติหรือยัง จะให้ผมช่วยผายปอดต่อมั้ย”

เมธัสยอมได้สติแล้ว เพียงแต่ว่า ‘อืม อยากขอบใจนะที่ช่วย เพียงแต่ว่าทำไมต้องเป็นนายละคาร์ล ให้เรเชี่ยทำไม่ได้รี ถ้าไม่อย่างนั้นก็น่าจะปล่อยให้ผมตายไปเลย’

คาร์ลเห็นเมธัสหน้าซีดก็ทำท่าจะผายปอดให้อีก เพราะนึกว่าเมธัสแค่ลืมนตาได้แต่ยังไม่ฟื้นสติ ต้องให้ออกซิเจนเพิ่ม

นั่นคือความหวังดี

เมธัสรีบยื่นมือไปปิดปากคาร์ลอย่างฉับไว พร้อมเอ่ยด้วยน้ำเสียงเหนียวอ่อน “คาร์ล ขอบใจนะ แต่ฉัน...ขอหลับต่ออีกสักแป๊บ”

จบประโยคเพียงเสี้ยววินาทีเขาก็สิ้นสติ

“ฉันก็บอกแล้วคาร์ล น่าจะให้ฉันทำมากกว่า แบบนี้เมธัสคงไม่ยอมามีชีวิตต่อไปแน่นอน แฮ่อ” เรเชี่ยพูดอย่างเหนื่อยใจ

“แฮม ก็เพื่อนกัน ช่วยได้ก็ช่วย...” แล้วคาร์ลก็ยิ้มเขินๆ

ยอมแน่นอนว่าหมอนี่เป็น... สมาชิกกิลด์ลิลลี่คนอื่นๆ ได้แต่ยืนไว้อาลัยให้พ่อครัวหนุ่มที่สูญเสียบางสิ่งไปในวินาทีที่เกือบจะเสียชีวิตในวันนี้

แฮ็ด! ประตูถูกเปิดออก

“ขอโทษนะคะ ตอนนี้อยู่แล้ว ร้านเรากำลังจะปิดค่า อ๊ะ!” เจ้าของเสียงหวานในสุสานด้วยความตื่นตระหนกเมื่อเห็นคนที่เดินเข้ามาในร้าน

“ดีใจคะเรน เมธัสยังอยู่มั๊ยเอ่ย” เสียงหวานเปี่ยมเสน่ห์ดังแผ่วๆ แต่ทำเอาคนฟังสะดุ้งเล็กน้อย

“เอ่อ เมธัสยังไม่กลับค่ะ คุณโรส”

เธอไม่ได้กลัวโรสแม้รี เพียงแต่ตอนนี้แค่โรโลกำลังนั่งเย็บผ้าอยู่กับอิลิเซียที่มุมหนึ่งของร้าน ‘แฮ่อ ทำไมต้องมาตอนนี้นะ’

โรสแมรี่ทำหน้าที่เสียใจเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยต่อ “อ้าว เสียตายจัง อยากเจอตอนนี้แท้ๆ ว่าจะให้ดูอะไรสวยๆ”

คาเรนยังไม่ทันพูดอะไรต่อก็มีเสียงหัวเราะดังมาจากคนที่กำลังเย็บผ้า

“อึ๊ย ไม่ได้เจอกันนานนะคะ อสรพิษโรส” แครโโลพูดเสียงหวานใส แต่เจือด้วยความไม่เป็นมิตร

จริงๆ แล้วโรสแมรี่เห็นพวกแครโโลตั้งแต่ตอนเข้ามาในร้าน แต่ทำเป็นทักทายคนทั้งสองคล้ายกับเพิ่งจะสังเกตเห็นอีกฝ่าย “อ้าว เด็กซุ่มซำมแค่นี้เอง อ้อ อลิเซียก็อยู่ด้วย ไม่ได้เจอกันนานเลยนะคะ”

“ไม่ได้พบกันนานเลยนะคะคุณโรส” อลิเซียยังคงยิ้มอย่างอ่อนโยนจนไม่มีใครเดาได้ว่าเธอกำลังคิดอะไร

โรสแมรี่เดินเข้าไปร่วมนั่งโต๊ะกับคนทั้งสอง จนคาเรนกลับสนว่า ‘คนทั้งสามเคยเจอกันมาก่อนหรื’

แครโโลเห็นคนที่เคยรู้จักมานั่งใกล้ๆ ก็พูดแรงกว่าเดิม “นี่ไม่ถึงไหนคะว่าโรสผู้ดงามจะต้องมาเดินล่าผู้ชาย สงสัยเดี๋ยวนี้จะแก่จนไม่มีผู้ชายคนไหนสนใจใช้มั้ยะคะ”

โรสแมรี่มองแครโโลด้วยสายตาเวทนา “เปล่าหรือกหนูแคร์ พี่แค่จะมาบอกเมธัสว่า จูบวันก่อนเราร้อนดีจริงๆ และจะเอารูปมาโชว์ด้วย”

แฉวก!! เสียงผ้าขาดดังขึ้นพลัน

เพียงคำพูดของโรสแมรี่ก็ทำเอาผ้าที่แครโโลกำลังเย็บอยู่ในมือถึงกับขาดกระนั้นไปหน้าของแวมไพร์สาวก็ยังคงมีรอยยิ้มเย้นเยือก

อลิเซียพอจะเดาเหตุการณ์นี้ออกจึงเตือนสติแครโโล “อืม นี่ไม่ถึงว่าเมธัสจะพลาดทำเสียที่โรสจนได้”

“เปล่าหรือกอลิเซีย” โรสแมรี่ทำหน้าที่เหมือนสาวน้อยที่ตกอยู่ในห้วงแห่งรัก “ฉันสิ...หัวใจของฉัน...พ่ายแพ้ต่อเมธัสแล้ว...”

ใจจริงแครโโลอยากจะเปิดฉากดวลกับโรสแมรี่ตั้งแต่ที่อีกฝ่ายเดินเข้ามาในร้านแล้ว แต่ก็ต้องยอมรับว่าตอนนี้กำลังของเธออ่อนด้อยกว่าเมื่อก่อนเกือบ

เมื่อศึกครั้งล่าสุดเธอเก่งกว่านี้ แต่ก็ยังจัดการผู้หญิงตรงหน้าไม่ได้
ปัจจุบันจึงยังไร้ซึ่งความหวังในการล้างแค้น

‘เมธัสบ้า เพราะนายไม่ยอมเก็บระดับเร็วๆ นั่นแหละฉันเลยต้องมาผีนทน
แบบนี้’ แครโโลได้แต่เจ็บใจ

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว แครโโลที่น่ารักในร่างเด็กสาววัย 12 ปี ทำ
หน้าที่ไล่ล่าผู้เล่นด้วยความฉลาดหลักแหลมในป่าวกตที่วังเวง เธอใช้ผ้าคลุมที่
ขาดลุ่ยคลุมตัวไว้ ใบหน้าเปี่ยมไปด้วยน้ำตา ร้องขอผู้เล่นหนุ่มสาวที่ไม่เท่าทัน
เล่ห์กลด้วยเสียงสะอึกสะอื้นให้มาช่วยเหลือ โดยเสนอรางวัลเป็นข้าวของเงินทอง
อันมีค่า ขอเพียงช่วยเหลือเพื่อนสาวของเธอที่ถูกสัตว์อสูรกลุ่มหนึ่งรังแก แล้ว
ผู้เล่นทั้งหลายทั้งที่หลงใหลในความงดงามและไร้เดียงสาของแวมไพร์เด็กสาว
และข้าวของเงินทองก็คิดไปเองว่านี่คือภารกิจลับกระมัง จึงเดินตามต้อยๆ ไป
ช่วยเหลืออย่างยินดีปรีดา

สาวน้อยน่ารักก็แยมยิ้มยินดีดูไร้พิษสง เดินนำคนทั้งหมดไปสู่ที่แห่งหนึ่ง
ใช่!! เธอจะหาทางหลอกล่อผู้เล่นกลุ่มเล็กกลุ่มน้อยเข้าไปในสวนหรรษา
ของเธอที่มีลูกน้องตัวร้ายนับพันซุ่มซ่อนอยู่ แล้วพวกมันก็จะลุ่มรุมอย่างฉับพลัน
เสียงหวีดร้องดังกระหึ่มไปทั่วสวนหรรษาของเธอ เธอจะเกลี้ยทำเป็นบาดเจ็บ
และตายไปท่ามกลางการต่อสู้อันซูลมุน

ผู้เล่นจำนวนมากที่มาพบเจอนี้ก็ไปว่านี่คงเป็นภารกิจสุดยอดเยี่ยม แต่พวกเขา
ดันพลาดท่าเสียทีจนตัวตาย จะว่าเพราะอับอายหรือเกรงว่าจะมีคนอื่นผ่านภารกิจนี้
ไปได้ก็ไมรู้ เลยไม่มีใครคิดจะบอกเรื่องราวเหล่านี้กับผู้อื่น อย่างดีก็บอกพวกพ้อง
ให้เข้าไปในนั้น

กระนั้นเมื่อยามที่ผู้เล่นเข้าไปในป่าวกตมากกว่า 20 คน สาวน้อยแวมไพร์
ที่เป็นตัวภารกิจกลับไม่ปรากฏ พวกเขาคิดไปเองว่าเป็นภารกิจที่จำกัดจำนวน
ผู้เล่น จึงแยกย้ายกันเป็นกลุ่มเล็กๆ และต่างแอบหวังว่าสักวันคนที่ผ่านภารกิจจะ
บอกว่าได้รับรางวัลเป็นสิ่งที่ใด แต่ก็ยังไม่มีผู้ใดผ่าน ถึงจะยกคนเดินตามไปหลาย
พันคน แต่ก็ไม่มีใครตามทัน เพราะเส้นทางวกวน บางครั้งก็โดนสัตว์อสูร

กลุ่มใหญ่เข้าสกัดขัดขวางจนล้มตาย บางครั้งพวกเขาก็ส่งคนไปซ่อมรถที่สวนน้อยที่เคยไป แต่แวมไพร์ตัวน้อยกลับพาพรรคพวกของตนไปยังสวนน้อยแห่งอื่น ซึ่งมีอากาศแดดได้ว่าเป็นสวนแห่งใด

มีหรือที่แคโรไลจะใช้ที่เล่นแห่งเดิม เธอสั่งลูกน้องสร้างสวนน้อยใหญ่นับร้อยกลางป่าที่ใหญ่กว่าพันไร่ มันจึงกลายเป็นหลุมพรางอันน่าสะพรึงกลัวที่ล่อลวงผู้เล่นนับหมื่นนับแสนให้ตกไปตายอย่างน่าเวทนา

แคโรไลใช้ที่แห่งนี้เพิ่มระดับให้ตัวเองอย่างเพิลิดเพลิน ชื่อเสียงในฐานะองค์หญิงผู้มากเล่ห์ในเหล่าศัตรูสุริยกระหอน

จนกระทั่งวันหนึ่ง เธอคนนั้นที่มีเรือนผมสีแดงเพลิงก็มาเยือนเพียงลำพัง

เด็กสาวแวมไพร์โตขึ้นเป็นสาวน้อยวัย 14 ปี ที่น่ารักน่าเอ็นดู เธอเข้าหาสาวผมสีแดงเพลิงอย่างที่เคยทำกับคนอื่น แต่มีลูกเล่นเพิ่มเติมโดยให้ลูกน้องฝึบิบลูกหนึ่งไล่ล่าตามเธอมา แล้วให้มันสละชีพเพื่อดำเนินแผนการขั้นต่อไป

ใช่!! มันเป็นเหมือนเดิม แคโรไลกำลังหลอกล่อให้หญิงสาวไร้พิษสงคนหนึ่งให้เห็นอกเห็นใจเธอเดินตามเธอมาต้อยๆ ไปยังสวนน้อยของเธอ สุดท้ายก็ถูกศัตรูสุริยลูกน้องของเธอไล่ล่า ต่างกันแต่เพียงครั้งนี่เป็นการไล่ล่าจริงๆ

หญิงสาวผมสีแดงเพลิงอุ้มแคโรไลหลบหนีไปตามเส้นทางขามา และปลอบอย่างอ่อนโยนว่าจะไม่ให้เธอเสียชีวิตเด็ดขาด

สาวน้อยแวมไพร์เห็นว่าคงมีใช้ปัญหา จึงยอมให้อีกฝ่ายพาหนีอย่างว่องไว และคอยมองลูกน้องของตนที่ไล่ตามมาอย่างกระชั้น เพื่อเข้าโจมตีสาวผมสีแดงเพลิงที่เอาตัวเองเป็นโล่กำบังให้เธอ มันช่างเพิลิดเพลินและตื่นเต้นกว่าที่เคย แล้วสาวน้อยแวมไพร์ก็เริ่มรู้สึกว่อกอีกฝ่ายช่างเป็นคนดีจริงๆ แม้จะเคยมีคนมากมายเข้ามาช่วยเธอ แต่ไม่เคยมีคนไหนที่อ่อนโยนกับเธอถึงเพียงนี้ แต่ความคิดชั่วเล่นทำให้เธอพลาดไปทั้งชีวิต

หญิงสาวผู้นั้นกลับพาเธอและลูกน้องออกมาถึงบริเวณสวนแห่งหนึ่งที่เขาว่างกำลังเอาไว้จำนวนหนึ่ง ซึ่งเธอก็คิดว่ามันคงจะจบลงเพียงแค่นี้ แล้วความคิดชั่ววูบก็ทำให้เธอพูดว่า “นี่คือกับดัก พี่สาวหนีไปซะเถิด แล้วอย่ากลับมาอีกนะ”

หญิงสาวผมสีแดงเพลิงเลือดท่วมกาย สีหน้าท่าทางของเธอดูเจ็บปวด

พลันเธอก็แย้มยิ้มแล้วเอ่ยด้วยเสียงหวานใส “เป็นอย่างที่คิดจริงๆ ด้วย” สาวผมสีแดงเพลิงกระโดดขึ้นสูงแล้วใช้เวทไม้สร้างต้นไม้สูงใหญ่ขึ้นมาต้นหนึ่งพร้อมร้องตะโกนว่า “โถมตีได้”

แคโรไลน่ายาวมาถึงกับเบิกตาค้าง พริบตานั้นเวทหลากหลายสีลั่นก็โถมตีสวนน้อยของเธอ ลูกน้องจำนวนมากล้มตาย มนุษย์กรูกันเข้ามาโถมตีพวกเธออย่างดุเดือด

ขณะที่แคโรไลนากำลังจะสั่งให้ลูกน้องถอยหนี เสียงหวานใสก็ดังขึ้นจากเบื้องหลัง “เด็กดีไม่ควรโกหกนะจ๊ะ”

นั่นเป็นประโยคสุดท้ายที่แคโรไลนได้ยินก่อนที่เธอจะสิ้นใจตาย...

ภายหลังเธอจึงได้ทราบความจริงจากแม่เมดสาวที่เป็นเสมือนอาจารย์ของเธอว่า เธอโดนหลอกให้นำลูกน้องมีฝีมือทั้งหมดเข้าไปในสวนน้อย แล้วทุกคนก็ถูกสังหาร บ้างกตที่เป็นที่เล่นของเธอก็โดนมนุษย์เข้ายึดครอง และเธอก็ไม่สามารถใช้ลูกไม้เดิมได้อีกต่อไป...เพราะมีคนจับได้เสียแล้ว

เธอตายในกับดักที่ตนคิดขึ้น พ่ายแพ้ต่อมารยาที่ตนเคยใช้ หรือจะเรียกว่าเสียชีวิตด้วยแผนและสถานที่ของตัวเองก็คงมิผิดนัก มันจึงเป็นบทเรียนครั้งใหญ่

‘อย่าเผลอใจหลงชอบมนุษย์ อย่าพูดความจริง มิเช่นนั้นจะโดนสังหาร’

แม้ภายหลังแคโรไลนจะประสบพบเจอโรสแมรี่อีกหลายครั้ง กระนั้นไม่ว่าจะเป็นการเผชิญด้วยปัญญาหรือปะทะด้วยกำลัง เธอก็พ่ายแพ้ต่ออีกฝ่ายหลายครั้งหลายครา แล้ววันหนึ่งโรสแมรี่ก็หายต่อไป

ผ่านไปสักระยะหนึ่งก็มีจดหมายฉบับหนึ่งที่มีคนฝากผ่านลูกน้องของเธามาให้เธอ มีใจความว่า

“ถึงหนูแคร์ที่น่ารัก พี่เบ๊ที่จะเล่นกับเด็กโง่แล้วละนะ ลาก่อนจ้า
จากโรสผู้แสนใจดี”

นี่จึงเป็นความแค้นที่ฝังใจเธอจวบจนทุกวันนี้

อลิเซียเอามือปิดปากกลืนหัวเราะด้วยความขำเพื่อนเก่าตรงหน้าอย่างอดไม่ได้ “อิๆ โรสก็อย่าแกล้งแคร์มากลิกะ ก็รู้อยู่ว่าตอนนี้พวกดิฉันเป็นสัตว์อสูร

ติดตามของเมธัส ก็ไม่น่ามาอยู่แบบนี้นี่เลย อีๆ”

“แหม ไม่ได้แกล้งนะ นี่กะว่าจะมาชวนเมธัสแต่งงานในโลกนี้ แล้วพอลั้บไปยังอีกโลกก็จะชวนเมธัสไปเที่ยว แล้วอยู่บ้านหลังเดียวกันซะเลย” โรสแมรียังคงทำหน้าที่หาหน้างัย ทำเอาแคโรไลที่นั่งอยู่ใกล้ๆ แทบจะคลั่ง

“อืม เมธัสไม่น่าจะชอบสาวแกล้งกะโรส”

“ไม่หรอกนะ อลิเซียดูนี่ซิ” โรสหยิบแผ่นบันทึกภาพแสดงภาพสามมิติ ซึ่งมีชายหนุ่มหญิงสาวคู่หนึ่งกำลังจูบกันอย่างดูดีออกมา แต่ถ้ำใครสังเกตอย่างละเอียดจะพบว่าฝ่ายชายตัวแข็ง ขยับไม่ได้ และแววตาของเขาช่างดูเย็นชา ไม่เข้ากับบรรยากาศเลยสักนิดเดียว

อลิเซียอุทานออกมา “อ้อ ที่แท้แบบนี้เอง”

แคโรไลรู้ที่อยู่แก็ใจเพราะเมธัสบอกเธอเมื่อเช้าแท้ๆ แต่ก็ยังอดโกรธไม่ได้ “โธ่ๆ ดูแค่ภาพก็รู้แล้วว่าอีกฝ่ายไม่ชอบนะกะบ้าโรส”

“ไม่หรอก เมธัสเขาเป็นผู้ชายแบบนี้แหละ เขาแสดงธาตุแท้ของคนใจดำอำมหิตออกมาเมื่ออยู่กับคนรู้ใจเท่านั้น อีๆ ว่าแล้วก็ไปก่อนนะ คราวหน้าโรสจะพาเมธัสไปอยู่ด้วยกันที่บ้านของโรสนะคะ” โรสแมรีพูดจบก็หายตัวไปอย่างฉับพลัน ปล่อยให้อลิเซียยิ้มอย่างเหนื่อยใจพลางส่ายหน้า ส่วนแคโรไล นัยน์ตาของเธอได้เปลี่ยนเป็นสีแดงฉานดูโลดโผนไปแล้ว

คาเรนทั้งได้เห็นและได้ยินคำพูดทั้งหมดก็หน้าแดงก่ำ “นี่ไม่ถึงเลยว้า เมธัสจะเคยไปข้องแวกกับโรสมาจริงๆ ว้ายๆ แล้วยังบันทึกภาพเก็บไว้เป็นที่ระลึกอีก”

แคโรไลมองไปที่เพื่อนสาวแล้วก็เริ่มยิ้มออก

แคโรไลรู้ตัวว่าตนเป็นเพียงปีศาจตนหนึ่ง ไม่มีทางครองคู่กับเมธัสที่เป็นมนุษย์ได้อย่างแน่นอน ดังนั้นเมื่อเธอเริ่มเบื่อบ้านจักรวรรดิกาลจึงคิดจะอยู่เล่นสนุกกับชายหนุ่มเพื่อฆ่าเวลา แต่เมื่อโรสแมรีมาหามเธอซึ่งๆ หน้าแบบนี้ เธอก็มีอารมณ์ฉุนเฉียวเช่นกัน ในโลกนี้เธอเกาะติดเมธัสได้ทั้งวันทั้งคืนอย่างแน่นอน...แต่อีกโลกละ...โลกของมนุษย์ เมธัสจะอยู่กับใครก็ได้...ถ้าหากต้องอยู่กับคนที่เธอไม่ชอบหน้าละก็...สู้ให้อยู่กับเพื่อนสนิทของเธอดีกว่า

‘อ๊อ ยายโรสเอ๊ย คอยดูนะว่าใครกันแน่ที่จะชนะศึกครั้งนี้’

แคโรไลเดินเข้าไปหาเพื่อนสนิทใกล้ๆ แล้วซุบซิบ

“ทะ...เธอพูดอะไรนะแคร์...แบบนี้ฉันทำไม่ได้หรอก” คาเรนเดินถอย
หลังไปพร้อมทั้งโบกมือส่ายหน้าเพื่อยืนยันว่า ‘ไม่ได้แน่นอน’

ส่วนอลิเซียก็ยังคงยิ้มอย่างสนุกสนาน ‘สมเป็นองค์หญิง พริบตาเดียวก็
วางแผนกะเอาชนะอีกฝ่ายในก้าวเดียว อ๊อ เมธัสละ กลับมาราวนี้เราคงมีเรื่อง
สนุกๆ ให้สนทนากันแน่ๆ’

“ทุกคนคะ เตรียมอาหารเสร็จแล้วค่ะ” เสียงหวานใสดังมาจากห้องครัว

แล้วเจ้าของเสียงซึ่งคาดผ้ากันเปื้อนสีชมพูลายลูกแมวน้อยก็เดินเข้ามา
โดยมีวิญญาณสาวน้อยน่ารักบินตามมาด้วยทั้งสองตน

แคโรไลเห็นมิเชลก็ยิ้มเจ้าเล่ห์ แล้วรีบเดินเข้าไปกระซิบกับมิเชล

มิเชลฟังจบก็อุทานด้วยความตกใจ “ไม่ได้หรอกค่ะ ดิฉันไม่ได้คิดกับพี่...”

แคโรไลยิ้มเล็กน้อยพร้อมเอามือปิดปากมิเชลจนพูดต่อไม่ได้ “เอาน่า เพื่อ
ที่จะให้เมธัสไม่มีปัญหาชีวิต มิเชลกับคาเรนต้องช่วยนะ ไม่เช่นนั้นเมธัสต้อง
โดนยายอสรพิษนั้นใช้จนพอใจ แล้วก็โยนทิ้งเหมือนเศษขยะที่เดียว”

คำพูดของแคโรไลชวนให้คนฟังคล้อยตาม และคนทั้งสองรู้สึกว่าคุณ
สมควรที่จะต้องทำตาม

**เมธัสเพิ่งประสพกับเรื่องที่ยากจะลืมนั่น เขาบ่นในใจว่า ‘อืม...รู้แล้วละ
นะว่าเมื่อไหร่จะสลบไปอีก หวังว่าครั้งนี้จะไม่ต้องตกใจอีกแล้วกัน...เออเว้ย เปิด
ตา’**

เบื้องหน้าคือเพดานสีขาว เขาถอนหายใจด้วยความโล่งอก ครั้นมองไป
รอบบริเวณก็พบว่า ที่นี่เป็นห้องนอนกว้างขนาดใหญ่ มีเตียงไม้ถึง 30 เตียง
แต่ละเตียงมีผ้าปูที่นอนและหมอนสีขาววางเรียงเอาไว้เป็นแถวยาว ‘น่าจะเป็น
ที่พักละมั่ง’

เมธัสลุกขึ้นเดินออกจากห้อง เพราะถ้ายังอยู่ตรงนี้คงไม่ได้รู้ว่าตนเอง
อยู่ที่ไหนแน่นอน

เมื่อเปิดประตูออกจึงพบว่า ตอนนั้นเย็นแล้ว ข้างหน้าเป็นลานกว้าง มีแผงขายของตั้งอยู่หลายแผง มีน้ำพุตรงกลางลาน และกลางน้ำพุมีรูปปั้นมนุษย์มัจฉาถือสามง่ามที่ทำจากทองคำ และมี...มนุษย์มัจฉามากมายกำลังเดินจับจ่ายสินค้าเบ็ดเตล็ด

“อืม...แล้วตัวไหนเป็นปลามังกรล่ะ?” เมธัสเดินออกมาพร้อมค้นหาสิ่งที่ต้องการ เขาไม่ค่อยชอบเข้าไปพัวพันกับคึกที่ใช้เวลานานมากเกินไป เพราะเวลาที่ต้องตื่นก็กระชั้นชิดเข้ามาแล้ว

ฝูงปลา เอ๊ย! ฝูงมนุษย์มัจฉาเริ่มส่งสายตาที่เป็นมิตรให้เมธัส และหลังจากนั้นก็มีหลายตัวที่เดินมาพูดคุยกับเขา

คุณนายปลาเกล็ดสีชมพูถือตะกร้าไม้ด้วยมือขวา พูดด้วยเสียงนำเวทนา “โอ้ ท่านมนุษย์ผู้กล้า ช่วยพวกเราปราบปรามพวกเกาะไข่มุกด้วยเถอะ”

เด็กชายปลาเกล็ดสีเงินพูดด้วยเสียงลั่นเครือ น้ำตานองหน้า “พี่ชาย ช่วยล้างแค้นให้พวกเราด้วยนะครับ”

และอีกหลายคนที่ขอร้องให้เขาช่วย ทำเอาเมธัสปวดหัวมาก และด้วยศีลธรรมเขาเลยต้องยอมเลิกล่าเกล็ดปลามังกรชั่วคราว

เสียงของชื่อนี้ดังขึ้นจากหลังคาบ้านที่เมธัสเดินออกมา “เมธัส ทางนี้ๆ มาทางนี้เร็วเข้า”

เมธัสได้ยินเสียงเรียกก็มองขึ้นไป เห็นชื่อนี้กับผู้ชายอีกสองคนกำลังมองมาที่เขา จึงรีบลอยตัวขึ้นไปหาพวกชื่อน้อยอย่างรวดเร็ว

“ดีจังที่เมธัสตื่นเร็ว เอละ ตามมาทางนี้เลย” ชื่อนีรีบวิ่งนำทางเมธัสไปโดยไม่อธิบายเพิ่มเติม

ผู้ชายอีกสองคนซึ่งน่าจะรุ่นราวคราวเดียวกับเขาเพียงยิ้มทักทายครั้งเดียว แล้วรีบวิ่งตามชื่อนี้ไป ส่วนชื่อนีพูดโดยไม่หันหลังกลับมา

“เร็วๆ เข้าเมธัส การประชุมจะเริ่มแล้ว เดี่ยวพวกเราจะต้องโดนหัวหนวดนะ”

เมธัสได้ยินดังนั้นก็คิดถึงหน้าของสาวน้อยตัวแสบที่ปล่อยยั้วรายระดั้มัจฉาใช้วิชาปลาพาดทางใส่เขาจนตกทะเล จนได้รับประสบการณ์ที่เลวร้ายระดับต้นๆ ในชีวิต ‘เฮ้อ สวยแสบแบบนี้ ไม่แปลกแล้วละที่สมาชิกในกิลด์จะกลัวเธอ’

หลังจากลอยตัวไปจนถึงกำแพงไม้ล้อมรอบหมู่บ้านทั้งหมดก็พบเห็นอาคารไม้ขนาดใหญ่ ช่างทางเข้าประตูหน้าของอาคารไม่มีป้ายภาพแกะสลักเป็นรูปมนุษย์มีฉาวยืนขึ้นชี้ขึ้นฟ้า และมีข้อความว่า ‘กลุ่มต่อต้านเพื่อเสรีภาพชาวทะเล’

“อ้าว เมธัสเลิกมองนั่นมองนี่สักที รีบเข้ามาข้างในเถอะ” ชีอันยืนรอเขาอยู่หน้าประตู ส่วนชายหนุ่มอีกสองคนเข้าไปในอาคารแล้ว

“อือ พี่จะเข้าไปเดี๋ยวนี้แหละ”

ด้านในอาคารมีสภาพต่างจากภายนอกมากพอสมควร กำแพงภายในก่อด้วยก้อนอิฐสีน้ำตาลอ่อน บนเพดานมีหลอดไฟหลายร้อยดวงให้แสงสว่าง

ข้างในทางฝั่งขวามีมนุษย์มีฉาหลายกลุ่มอยู่รวมกัน พวกเขาเรียงแถวหน้ากระดานอย่างเรียบร้อย แสดงถึงความมีวินัยในการประชุม

ส่วนทางฝั่งซ้ายมีมนุษย์อยู่มากกว่า 500 คน เมธัสมองเสื้อของพวกเขาก็ทราบทันทีว่าคนเหล่านี้มาจากหลากหลายกิลด์ นอกจากลิลลี่แล้วยังมีอีกสองกิลด์ได้แก่ เดอะนิวสตาร์ และโบแล็ค

ชีอันพูดผ่านทางจิต ‘พี่เมธัสเดินมาทางซ้ายสุด ตามชีอันมา อย่าเดินเข้าผิดแถวเดี๋ยวจะเกิดเรื่องขึ้นอีกค่ะ’

เมธัสสงสัยเล็กน้อย แต่ทราบดีว่ายามนี้มีใช้เวลามากันหาคำตอบจากชีอันเลยรีบเดินตามเธอเข้าไปต่อแถวท้ายสุดอย่างเงียบๆ

หลังจากเมธัสเดินมาต่อแถวเสร็จก็เป็นช่วงเริ่มการประชุมพอดี เรียกได้ว่ามาเจียดเวลานิดจริงๆ เมธัสมองนาฬิกาของตัวเอง ‘ตอนนี้ 18.00 น. อืม ที่นี้ระเบียบจัดกว่าที่คิดแฮะ’

จับพลันนั้นไฟในห้องประชุมหรือศาลาก็ดับลง แล้วด้านหน้าสุดก็ปรากฏภาพที่ตั้งของเกาะสามแห่ง ท่ามกลางเป็นสามเหลี่ยมพอดีบิพอดี้ และตรงกลางสามเหลี่ยมนั้นมีกากบาท

เสียงผู้ชายคนหนึ่งดังขึ้น “เอาละทุกท่าน วันนี้เราจะประชุมแผนการบุกครั้งสุดท้ายกัน ขอให้ทุกคนตั้งใจฟังให้ดี เพราะหลังจากการประชุมเสร็จ พวกเราจะแยกย้ายกันดำเนินการทันที”

แสงสว่างเริ่มส่องไปที่ชายสวมเสื้อทหารสีเขียวลายพราง สวมหมวก

แบเรตส์น้ำเงินเข้ม ดูจากหน้าตาน่าจะอายุราวๆ 25-28 ปี เลี้ยงพูดเข้มแข็งดุดัน ไม่เลวเลยทีเดียว

‘อืม พวกข้าทหารนี่เอง แต่ทำไมใส่ชุดยุคโบราณขนาดนั้นเนีย หรือในเกมนี้ยังไม่มีชุดรุ่นใหม่’ เมธัสสนใจในเครื่องแบบทหารสมัยเก่า เพราะในสมัยของเขา ทหารใส่เครื่องแบบเป็นเสื้อรัดรูปทั้งตัว แบ่งสีตามเหล่าทัพ ซึ่งเปลี่ยนเป็นชุดพร้อมเข้าสงครามได้โดยใช้กำลังที่ข้อมือเปลี่ยนรูปแบบของเสื้อนั่นเอง

ชายชุดทหารสีเขียวเริ่มพล่ามแผนการที่เมธัสฟังแล้วยังงุนงงกับวิธี ‘พาไปตายหมู่?’

แต่เนื่องจากเมธัสมีสถานะเป็นเพียงแค่ ‘พ่อครัว’ ของกิลด์ลิลลี่เท่านั้น ต่อให้คำนั้นก็คงไม่มีใครสนใจ ‘เอาไว้พลิกแพลงไปตามสถานการณ์ก็แล้วกัน’

เขาตัดสินใจเช่นนั้นไปก่อน พร้อมกับตั้งใจฟังแผนการพาไปตายหมู่ อีกหลายรูปแบบ

‘อืม แผนแบบนี้เด็ก 3 ขวบก็คิดได้’

หลังจากที่การประชุมจบลง เหล่าผู้เข้าร่วมก็เดินออกจากศาลาอย่างเป็นระเบียบ

ส่วนเมธัสนะหรือ โดนคำสั่งพิเศษของลิลลี่ให้ไปทำอาหารที่อร่อยและพิเศษที่สุดอย่างด่วน แล้วยกมาเสิร์ฟให้ที่ห้องพักของเธอ

เมธัสยิ้มยินดีที่ได้รับงาน ‘แบบพิเศษหรือ งั้นเดี๋ยวจัดให้ 1 ใน 5 อาหารตำรับพิเศษ จะแผลงฤทธิ์ละนะ ฮ่าๆ’

ตึกที่เมธัสนอนอยู่ในตอนแรกนั้นเป็นห้องพยาบาลชั่วคราวของเมือง มัจฉาที่สร้างขึ้นแบบลวกๆ ให้มนุษย์ที่เข้ามาช่วยศึกครั้งนี้ หลังจากประชุมเสร็จทุกกิลด์ต่างก็กลับเข้าเรือของตนเอง

เมธัสเพิ่งรู้ว่าถ้ามีเงินกับวัตถุดิบเพียงพอก็สามารถจ้างให้ร้านประดิษฐ์ของเมืองเริ่มต้นช่วยสร้างพวกรถบิน เรือขั้้นต้น เครื่องบินขนาดเล็ก ไปจนอาวุธสมัยใหม่ทุกชนิดได้

ในห้องครัวมีเหล่าสมาชิกกิลด์มานั่งกินอาหารอย่างคับคั่ง ทำเอาพ่อครัว ที่มีอยู่เพียงหนึ่งเดียวต้องวิ่งวุ่นไปมาตลอดเวลา เพราะผู้คนขอจานที่สอง สาม สี่ และบางคนขอยกหม้อเพื่อจะไปตักแบ่งกินกันเอง

พ่อครัวเตรียมอาหารเอาไว้จำนวนมาก แคล่อุ่นเล็กน้อยกับเติมของ อีกนิดหน่อยก็ทำให้ทุกคนกินไปยิ้มไปและชมไม่ขาดปาก แล้วแต่ละคนก็พลัดกัน เข้ามานั่งกินอาหาร

ส่วนคนที่กินเสร็จแล้วก็รีบออกไปเตรียมตัวอย่างเร่งรีบ เพราะ 0.00 น. พวกเขาจะเดินทางออกจากเกาะมัจฉา แล้วแยกย้ายกันเข้าโจมตีบ้อมทั้งสามแห่ง ซึ่งตั้งอยู่ห่างไกลกันมากพอสมควร

เมธัสเห็นว่าทุกคนกินกันเรียบร้อยก็จัดอาหารสูตรเด็ดที่ไม่เคยคิดจะปรุง ให้คนอื่นรับประทาน

ที่เขาเลือกอาหารจานพิเศษนี้เพราะอยากเห็นอะไรบางอย่าง ซึ่งแค่คิดก็ สนุกแล้ว จึงเป็นการทำอาหารที่เต็มไปด้วยความตั้งใจสมการหัวเราะอย่าง เมามัน

“เมธัสทำอะไรอะ” ซิอันกินอิ่มแล้ว แต่ยังคงนั่งมองเมธัสทำอาหารอยู่ที่ เคาน์เตอร์ของครัว ทั้งที่บนโต๊ะอาหาร ในห้องอาหารยังมีอาหารอยู่ในหม้อ อีกมากมาย และน่าจะพอกินไปอีกสองมื้ออย่างสบายๆ

ตอนแรกซิอันคิดว่าเมธัสคงทำอาหารให้พวกเธอกินไม่ทัน เพราะเพื่อนเธอ แต่ละคนกินกันแบบยัดทั้งนั้น (รวมทั้งตัวเธอด้วย) แต่กลายเป็นว่า บนโต๊ะยังคง มีอาหารเหลือเยอะจนไม่น่าเชื่อ

“อาหารที่อร่อยที่สุดสำหรับคุณลิลลี่นะคะ ซิอัน” เมธัสพูดด้วยความ เพลิดเพลิน

ซิอันเอียงศีรษะมองพี่ชายพ่อครัวคนนี้อีกรอบ

‘ที่แหม่รักการทำอาหารแบบนี้แน่นอนเลยมาเป็นพ่อครัว...อืม ดูๆ ไปก็ดูเทดี นะพ่อครัว แต่เจ้าผ้ากันเปื้อนสีชมพูลายลูกแมวสีขาวน่ารักนั้นทำให้นายดูแย่นะ พี่ชาย เอ้อ’ ซิอันกำลังคิดว่าเมธัสดูดี แต่พอเห็นผ้ากันเปื้อนของเขาแล้วก็ต้อง ล่ายหน้ากับรสนิยมหึงๆ ของเขา ‘เสียของชะมัด หล่อ เท เก่งเรื่องอาหาร เก่ง

เรื่องต่อสู้ แคมท่าทางรวยด้วย ดันเป็นชะได้ ถ้าพี่คาร์ลไม่จัดการนายคืนนี้ก็นับว่า นายโชคดีแล้ว เฮ้อ'

เมธัสปรุงอาหารพิเศษสำหรับลิลลี่เสร็จแล้วก็วางลงบนรถเข็น และถาม ซิอันว่า “ซิอัน ห้องของคุณลิลลี่อยู่ไหนเธอ”

“อ้อ ไปทางชั้นสอง ห้องในสุดนะ แล้ว...ขอชิมหน่อยได้มั้ยอ๊ะ พี่เมธัสคำ” ซิอันลอยตัวเข้ามาใกล้ๆ และอดอดอันขอกินอาหารพิเศษ

เมธัสหยิบถาดอาหารให้ซิอัน “หึๆ อันนี้ของคุณลิลลี่ ถ้าอยากทานก็ลองได้นะ”

พอเมธัสยกช้อนหัวน้ำกิลด์มาชู่ ซิอันก็ถอยหลังออกไปอย่างแรงอน “โห่ พี่ที่เล่นชู่แบบนี้ ใครจะกล้าชิมล่ะคะ”

“หึๆ พี่ล้อเล่นน้า เฉากลองนี้ไปทานแล้วกัน พี่เตรียมของหวานเอาไว้เผื่อเสมอ เอาไปทานกับพวกเรเชียชะ แล้วฝากขอบใจเรเชียด้วยที่ช่วยชีวิต...แม้จะไม่ได้ช่วยผ่ายปอดก็ตาม เฮ้อ...” เมธัสชี้ไปที่กล่องเก็บอาหารสองกล่องที่วางอยู่บนโต๊ะอาหาร พร้อมถอนหายใจยาวเมื่อนึกถึงเรื่องที่เขาต้องจดจำไปชั่วชีวิต ทั้งที่ไม่อยากจะทำ

เขารู้จากซิอันว่า คนที่ช่วยเขาจากการจมน้ำทะเลคือเรเชีย ทว่าเจ้าคาร์ล กลับเสนอตัว ‘ให้ผผ่ายปอดเถอะ ผู้ชายด้วยกันไม่มีอะไรต้องเขินอาย...’

ถึงเรเชียจะรู้เบื้องหลังความเสียสละของอีกฝ่ายดี แต่หากจะให้เธอจูบปากกับผู้ชายที่เพิ่งรู้จัก แคมยังอยู่ต่อหน้าสมาชิกกิลด์ เธอย่อมรู้สึกเขินอาย เลยจำยอมให้คาร์ลช่วยเมธัสโดยปริยาย

พอซิอันรู้ว่ามิชของหวานก็รีบบินมาหอมแก้มขวาเมธัสทันที แล้วตรงดิ่งไปหยิบกล่องเก็บอาหารพร้อมเปิดออกมาอย่างรวดเร็ว “ว้าว เด็ก...หลายรสด้วย” อากาโรดีใจของซิอันทำให้คนทำอาหารยิ้มแก้มปริ

“น้ำชาอยู่ในกระติกนั้นนะ เอาไว้ดื่มคู่กับเค้ก พี่ไปก่อนละ” เมธัสพูดจบก็รีบเดินไปส่งอาหารตามสั่งด้วยความตื่นเต้น

“ขอบคุณนะคำพี่เมธัสสุดหล่อ”

เมธัสหัวเราะเบาๆ เมื่อได้ฟังคำพูดแสนหวานของสาวน้อยหลังจาก

ได้ของกิน

หลังจากอาบน้ำแต่งตัวเสร็จลิลลี่ยังคงรู้สึกเครียดเล็กน้อย

ถึงปากจะบอกว่ามั่นใจในฝีมือตัวเองเพราะฝึกฝนมานานเกือบปี แต่ถ้าจะให้สู้กับพี่สาวของเธอหรือปู่ของเธอ เธอก็ไม่เคยสู้ได้เกินหนึ่งนาทีเดียวซ้ำทั้งที่พวกท่านอ่อมมือแล้ว

ถึงพวกท่านจะบอกว่าเธอยังเป็นมือใหม่ ต้องฝึกอีกนาน แต่เท่าที่เธอจำได้ ปู่กับพี่สาวของเธอเป็นคู่หูกันออกผจญภัยไปทั่วทั้งสามทวีปตั้งแต่เกมเปิด ในทวีปที่ 1 พี่สาวของเธอก็ได้ชื่อว่าจอมยุทธ์หญิงที่เก่งและสวยที่สุด ในทวีปที่สองก็ได้ชื่อว่าจอมเวทสาวที่มีหลายทักษะการต่อสู้ ซึ่งเคยทำให้อาณาจักรรัตติกาลที่แข็งแกร่งด้วยฝีมือราชาเวมไพร์ตัวใหม่สั่นคลอนไปครั้งหนึ่ง และในทวีปที่สาม พี่สาวของเธอก็ตั้งกิลด์ไร้พ่ายที่สร้างตำนานเอาไว้มากมาย ทั้งที่มีสมาชิกเพียงแค่สามล้านคน แต่ก็สั่นคลอนทั้งทวีปด้วยไหวพริบและความสามารถที่แท้จริง

ตัวเธอเองหลงใหลด้านการเล่นเกมของพี่สาว และอยากเล่นบ้าง แต่แล้วในวันหนึ่ง ก่อนที่อายุของเธอจะครบกำหนดเล่นเกมได้ พี่สาวของเธอกลับเปลี่ยนใจมาเป็น NPC เพราะเมื่อพวกนักล่าที่มากันตลอด จากค่าหัวเริ่มต้นไม่กี่ร้อยล้านซีจ ก็เพิ่มไปถึง 3,500 ล้านซีจ

แม้จะเป็นคำกล่าวที่มีเหตุผล แต่ความจริงที่เธอทราบจากปู่ก็คือ

สาเหตุหลักที่โรสแมรีเลิกเล่นในฐานะผู้เล่นเป็นเพราะว่าลูกน้องของเธอโดนตามล่าทุกวัน และตัวเธอเองก็ไม่อยากให้สมาชิกกิลด์โดนไล่ล่าตลอดเวลา จึงต้องยอมรับคำขอจากบริษัทมาเป็น NPC แม้ใจจริงของเธอต้องการที่จะรอลิลลี่มาเล่นด้วยกันสักช่วงหนึ่งก็ตาม

‘เพราะมีคนอ่อนแอเป็นผู้ติดตาม พี่สาวของเราเลยต้องยอมเป็น NPC’ นั่นคือสิ่งที่เด็กสาวคนนี้สรุปได้

‘คราวนี้ฉันจะต้องแข็งแกร่งจนพี่สาวยอมมาเล่นด้วย ฉันจะสร้างกิลด์ที่มีดีทุกด้านและพร้อมตะลุยกับพี่สาว...’ ลิลลี่มองตัวเองในกระจกแล้วปฏิกิริยากับตัวเองอีกครั้งเหมือนทุกครั้งที่เธอคิดถึงเรื่องนี้

ก๊อๆ เสียงเคาะประตูดังขึ้น
ลิลลี่เข้าไปกดปุ่มที่ข้างโต๊ะ “เข้ามาได้คะ ประตูไม่ได้ล็อก”
แล้วพ่อครัวชั่วคราวของเธอก็เข้ามาพร้อมรอยยิ้ม
ลิลลี่เห็นผ้ากันเปื้อนสีชมพูลายลูกแมวสีขาวแล้วลอบถอนใจ “อืม แม่
หน้าตาจะพอใช้ได้ แต่สเนียมเรื่องการแต่งตัวแย่ไปหน่อย”
พ่อครัวหนุ่มสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวกับผ้ากันเปื้อนสีชมพูกล่าวเสียงนุ่ม “จะให้
วางจานอาหารเลยมั๊ยครับ”

ลิลลี่มีเรื่องมากมายให้คิดตลอดเวลาจึงลืมไปว่าอีกฝ่ายชื่ออะไร และไม่
คิดจะถามไถ่หรือเปิดหน้าต่างกิลด์ช่องสมาชิกชั่วคราวดู จึงเอ่ยอย่างไม่ใคร่จะ
ใส่ใจนัก “อืม วางลงบนโต๊ะทำงานกลางห้องแล้วกัน”

ห้องของกัปตันเรือลำนี้แบ่งเป็นสองส่วนคือ ห้องทำงานกับห้องนอน ส่วน
ของห้องทำงานจะอยู่ฝั่งใกล้ๆ ประตูทางเข้า ห้องนอนจะอยู่มุมในสุดของห้อง มี
ประตูเลื่อนที่สามารถเลื่อนปิดเปิดแบ่งสัดส่วนของห้องอย่างเรียบง่าย

ในส่วนของห้องทำงานมีโต๊ะทำงานตรงกลางห้อง ชั้นหนังสือลิ้นขวางอยู่
ด้านข้างทั้งสองฝั่งของห้อง ส่วนที่ลิลลีนั่งอยู่เป็นส่วนหนึ่งของห้องนอน มีโต๊ะเครื่อง
แป้งสำหรับแต่งหน้าแต่งตัวตั้งอยู่มุมในสุดของห้องปลายเตียงนอน ในห้องนอนนี้
มีประตูเลื่อนสีขาวเอาไว้เลื่อนปิดเปิด เพื่อไม่ให้ใครเห็นเตียงนอนขณะที่เธอหลับ

“ได้ครับ” พ่อครัวหนุ่มยิ้มรับคำสั่ง แล้วเริ่มเรียงจานอาหารลงบนโต๊ะไม้
อย่างเป็นระเบียบ

กลิ่นหอมของอาหารดึงดูดความสนใจของลิลลี่ แม่เธอจะสั่งเมนูที่อร่อย
และพิเศษก็ตาม กระนั้นเธอก็ไม่ถึงว่าแค่กลิ่นก็ทำเอาอยากกินขึ้นมาแล้ว

หลายวันมานี้เธอก็แทบจะไม่อยากอาหาร แม้จะรับประทานบ้าง แต่ส่วน
ใหญ่ก็เพียงแค่อิ่มท้องเท่านั้น

เมื่อลิลลี่เดินไปถึงโต๊ะทำงาน พ่อครัวหนุ่มก็ยิ้มรับพร้อมยกแก้วออกมาให้
เธอนั่งรับประทานอาหาร

“ขอบคุณ” หญิงสาวกล่าวตามมารยาท

“เป็นเกียรติที่ได้บริการคุณครับ”

หลังจากนั้นลิลลี่ก็ได้รับประทานอาหารต่างๆ ที่เสิร์ฟมาเป็นชุด โดยเริ่มจากการจิบน้ำมะพร้าวอ่อนเย็นๆชื่นใจ

“พอดีผมเจอต้นมะพร้าว เลยนำมะพร้าวกลับมาเจาะเอาน้ำและชูดเนื้อมาให้ทานนะคะ หวานหอมดีมั๊ยครับ”

หญิงสาวได้แต่พยักหน้าเบาๆ “อืม เรื่องอาหารเราไม่สันตต์หรอกนะ แต่ก็ดี”

จากนั้นอาหารอีกหลากหลายแบบก็ถูกลำเลียงมาวางบนโต๊ะ ตั้งแต่น้ำซุปร้อนหมักย่างหั่นจัดเรียงมาในจานอย่างสวยงาม สลัดผักที่ราดด้วยน้ำสลัดหวานหอมแต่ไม่เลี่ยน ซึ่งแน่นอนเธอไม่เคยกินมาก่อน และอีกหลายๆ อย่าง ทุกจานมีอาหารเพียงเล็กน้อย เธอจึงกินได้เรื่อยๆ แล้วหญิงสาวก็คุยกับพ่อครัวหลายเรื่อง รวมทั้งเรื่องที่ไม่เคยคุยแม้แต่กับพี่สาวหรือปู่ของเธอ เช่น เรื่องความกดดันในฐานะหัวหน้ากิลด์ เรื่องที่โดนพวกผู้ใหญ่เอาอีกสองกิลด์มาอ้างเป็นผู้นำเพียงเพราะอายุมากกว่า และมีคนในกิลด์มากกว่า

เมื่อสนทนาไปได้สักพัก น้ำตาหญิงสาวพลันไหลอาบสองแก้มโดยไม่รู้ตัว ตลอดเวลาที่เล่นเกมมา เธอต้องพยายามปั้นหน้า แสดงอาการปฏิกิริยาให้เหมาะสมกับการเป็นผู้นำคนหนึ่ง ซึ่งบางครั้งมันก็เกินความสามารถของเธอ ยากจะหาคนเข้าใจเธอที่ต้องรับภาระหน้าที่อันหนักอึ้งนี้

“ลองดื่มแก้วนี้สิครับ” พ่อครัวรินน้ำสีฟ้าอ่อนใสแก้วใสใบหนึ่งที่วางอยู่

ลิลลี่ก็รู้ว่าทำไมถึงยอมพูดคุย...และรับประทานอาหารของอีกฝ่ายง่ายดายเช่นนี้...แต่เธอก็ยังคงรับประทานต่อไป และเริ่มรู้สึกผ่อนคลายอย่างบอกไม่ถูก

“หลังจากรับประทานอาหารแล้วน่าจะนอนพักนะคะ เชิญครับ”

พ่อครัวช่วยเลื่อนเก้าอี้ออกไปแล้วพุงเธอไปที่เตียงนอน

หญิงสาวยิ้มออกมาโดยไม่ต้องแกล้งทำ “ทำไมถึงรู้สึกผ่อนคลายแบบนี้ละอืม...”

เขาช่วยพุงเธอลงนอนบนเตียงแล้วห่มผ้าห่มให้อย่างนุ่มนวล “ฝันดีนะคะคุณลิลลี่”

เธอรู้สึกว่าจะต้องกล่าวอะไรสักคำ “ขอบคุณนะคะคุณพ่อครัว” แล้วเธอก็หลับหล่นไปพร้อมรอยยิ้ม

พ่อครัวหนุ่มเลื่อนม่านสีขาวยืดลงเบาๆ ปล่อยให้สาวน้อยผู้งดงามหลับใหลอย่างเต็มอิ่ม

พ่อครัวเดินออกจากห้องของกับตันด้วยสีหน้าเหนื่อยหน่าย ‘เฮ้อ คิดว่าจะแก้งะหนอย อยากรู้่านิสัยที่แท้จริงเป็นยังงี้ ที่ไหนได้...เจ้าอาหารเปิดใจวันหลังไม่ใช่อีกแล้ว’

เมธัสสายหน้าแล้วเดินลงไปยังห้องครัวขณะคิดอีกเรื่องหนึ่ง ‘กะว่าพอได้ของก็ชิงหนี แต่พอฟังแล้ว... ซวยจริงๆ ตู ได้ฟังเรื่องเศร้าๆ แล้วใจมันเลยอยากช่วยขึ้นมอีก... เฮ้อ เอาเถอะ โดนพี่เธอแก้งแล้วต้องมาช่วยน้องสาวเธออีก สงสัยจริงๆ ว่าชาติก่อนเราติดหนี้อะไรพี่น้องคุณนี่วันนะ’

บ๊อบบี้ 1 จ่ายไปบ้าง และกับดัก

ในการศึกษานักเตะคนนี้ กิลด์ลิสส์ขาดกำลังรบอย่างมาก ด้วยความสามารถในการยิงปืนของเมธัสที่ชื่อนี้ทั้งชมเชยพร้อมไม้จันทน์เกือบจะเกินจริงไปหลายส่วน เมธัสจึงถูกเลือกให้เข้าร่วมรบกับหน่วยที่สอง ในฐานะพลแม่นปืน

เรเซียพาเมธัสไปเพิ่มความสามารถของเครื่องตรวจสอบจากฝ่ายซ่อมแซมต่อไปนี้พอลงไปลุยในสนามรบจะได้ทราบข้อมูลคำสั่งจากหน่วยกลยุทธ์โดยตรง และสามารถติดต่อกับเพื่อนร่วมกลุ่มคนอื่นได้อย่างต่อเนื่อง โดยที่ไม่ต้องเปิดหน้าต่างติดต่อกับนาฬิกา

เมธัสเริ่มสงสัยว่าทำไมระบบของเครื่องตรวจสอบถึงทำงานไวขนาดนี้ ทั้งที่ตอนเริ่มเล่นเกมนาฬิกาข้อมือกลับใช้แสนยาก

พอเรเซียกับชื่อนี้ได้กินเค้กสดเดี๋ยวก่อนก็ช่วยกันแก้ข้อสงสัยให้อีกฝ่ายด้วยความใจดีเป็นพิเศษ

“ในตอนเริ่มเกม ระบบของเกมจะเหมือนโลกจริง ทวีปที่หนึ่งยังไม่มีอารยธรรมเครื่องจักรเลยไม่สามารถติดต่อกับคนอื่นที่อยู่ห่างไกลได้ ส่วนทวีปที่สองใช้ผลึกเวทมนตร์ช่วยในการติดต่อ แต่ต้องเป็นผลึกที่ได้ทำเวทมนตร์สื่อสารเอาไว้ ส่วนทวีปที่สามมีเครื่องติดต่อด้วยเทคโนโลยี เช่น มือถือ จอภาพสัญญาณพิเศษ เป็นต้น” เรเซียพูดพลางหยิบคุกกี้อธิบายทวีปทั้งสามมาเปิดให้ดู

พอเมธัสเข้าใจก็กลับไปนอนที่ห้องพักของตัวเอง (ห้องรับแขก) ซึ่งเป็นห้องที่ตอนแรกเมธัสนอนหลับไปนั่นเอง

ด้วยประสบการณ์ของเมธัส ก่อนศึกจะเริ่มขึ้น ควรที่จะเตรียมเสบียงอาหารและยุทธโศปกรณ์ให้พร้อมมากที่สุด เขาจึงเริ่มผลิตกระสุน จัดยาเพิ่มพลังและอาหารต่างๆ ไว้จนครบ...จนกระทั่ง

“ขอให้สมาชิกทุกท่านเตรียมตัวให้พร้อม อีกสิบห้านาทีเราจะเข้าสู่เขตแดนของศัตรูแล้วค่ะ” มีเสียงรายงานสถานการณ์ดังขึ้น เมธัสก็เพิ่งรู้ว่า เป็นเสียงของสมาชิกหน่วยเสบียงคลังที่ดูแลเรื่องยากกับซ่อมแซม ซึ่งจะเป็นคนคอยทำหน้าที่ติดต่อสื่อสารและรายงานเรื่องต่างๆ ในภารกิจครั้งนี้

‘อืม รู้สึกเหมือนตอนฝึกซ้อมสมัยเด็กๆ เลยแฮะ ถือซะว่ามาซ้อมรบแก้เบื่อก็แล้วกัน’ เมธัสยิ้มพลางเก็บอาวุธทั้งหมดเข้าแขวน ใส่เครื่องตรวจสอบที่หูซ้าย แล้วเดินออกจากห้องไปที่ตาดฟ้าเรือ

บนตาดฟ้าเรือ สมาชิกกิลด์ลิลลี่ยืนเตรียมพร้อมกันอย่างเงียบสงบ ทั้งหมดมีสีหน้าจริงจังมากกว่ายามปกติ ทำเอาเมธัสคึกคักตามไปด้วย

เสียงหนึ่งดังขึ้นที่หูซ้ายเมธัส “ตามแผนการรบ กิลด์ลิลลี่ของพวกเรา มีหน้าที่ถล่มบ้อมทึบใต้ ขอให้หน่วยที่สองจัดการเก็บพวกหุ่นยนต์ยืนยামกับหุ่นยนต์นกที่บินไปรอบๆ บ้อมลอยน้ำด้วย ส่วนหน่วยที่หนึ่งให้ลอยตัวเข้าประชิดเพื่อเปิดประตูหน้าให้หน่วยที่สามเข้าโจมตี ซึ่งหน่วยที่สาม จัน ลิลลี่ จะเข้าร่วมด้วย ส่วนหน่วยที่หนึ่งให้คาร์ลดูแล และหน่วยที่สองให้หุ่นหลังรับผิดชอบนับถอยหลังแล้วเริ่มได้ สาม สอง หนึ่ง ศูนย์ ไป” ลิลลี่บอกแผนการของเธอซึ่งแตกต่างจากแผนเดิมสามขวบของคนบ้าทหารโดยสิ้นเชิง

‘อืม อันนี้ยังพอรับได้ แค่ช่วยจัดการศัตรูเยอะๆ ก็พอสินะ’

เมธัสยิ้มพลางเรียกเวคินิล ปืนพลซุ่มยิงออกมาอย่างรวดเร็ว และไม่ต้องให้ใครสั่ง พอเห็นภาพผ่านกล้องเล็งทางไกล เขาซึ่งชื่นชอบเรื่องลอบยิงอยู่แล้วก็ซัดรัวทีเดียว 20 นัดหมดเกลี้ยง

ปัง! ปัง! ปัง! ตูม! ตูม! ตูม!

นกเหล็กบางตัวพลันระเบิด บางตัวก็ค่อยๆ ร่วงลงทะเล
ที่กระจกหน้าต่างด้านซ้ายของเมธัสรายงานข้อมูลขึ้นอย่างต่อเนื่อง “...ที่เดียว
ตาย ...59,500...ที่เดียวตาย...”

“หุ่นยนต์นก ระดับ 20...” ระบบแจ้งเตือนอย่างต่อเนื่อง แต่ไม่บอกว่า
ได้ค่าประสบการณ์

‘อืม ดีที่หว่า’ รู้หมดเลยว่าค่าพลังทำลายเท่าไร แถมเพียงแค่เลี้ยงให้ใกล้ๆ
จุดที่เป็นสีแดงก็จบ เมธัสเปลี่ยนกระสุนชุดใหม่แล้วเริ่มยิงโดยไม่หยุดพัก

สมาชิกในกิลด์ลิลลี่ทั้งหมดล้วนตื่นตระหนกกับความสามารถของเมธัส
เพราะความเร็วในการยิง ความแม่นยำ และทักษะการบรรจุกระสุนชุดใหม่ล้วน
ยอดเยี่ยมไร้ที่ติ

‘ยอดเยี่ยมไปเลย...เออละ ฉันเองก็ต้องไม่แพ้พ่อครัว’ ลิลลี่เห็นเหตุการณ์
เบื้องต้นแล้วยอมรับว่าพ่อครัวคนนี้ไม่ธรรมดา

หญิงสาวรู้สึกทึ่งในจิตใจแล้วก็เริ่มสั่งการอย่างเฉียบขาด “เออละ
หน่วยที่สามารถที่ดาตฟ้าเรือ ส่วนหน่วยที่หนึ่งเคลื่อนย้ายตัวเข้าป้อมกลางทะเล
ไปได้”

“ครับ/ค่ะ” ทุกคนขนรับคำสั่งอย่างแข็งขัน ทำให้เมธัสรู้สึกสนุกสนาน
ไปด้วย

ป้อมปราการทางทะเลเป็นป้อมเหล็กลอยน้ำที่มีระบบป้องกันด้วย
เทคโนโลยีขั้นสูงทั้งหุ่นยนต์มนุษย์ สุนัข นก และมนุษย์นก ป้อมมีลักษณะเป็น
หอคอยกลม มีกำแพงสูงถึง 30 เมตร พื้นที่ภายในกว้างกว่า 20 ไร่ ในนั้นมีอาคาร
หลักและโรงงานผลิตหุ่นยนต์สำหรับการป้องกัน

เป้าหมายของภารกิจในคราวนี้คือ บุกยึดอาคารหลัก ปิดโปรแกรมป้องกัน
ของป้อมปราการแห่งนี้ และทำลายโรงงานสร้างหุ่นยนต์

หน่วยที่สองนำโดยหญิงหญิงสาวสวยผมยาวสีดำ เป็นนักแม่นปืนที่เก่ง
ที่สุดของกิลด์ลิลลี่ซึ่งตอนนี้ก็เริ่มแสดงฝีมือการยิง ไม่แพ้เมธัสเลยทีเดียว ส่วน
สมาชิกในหน่วยนี้ล้วนมีฝีมือในการยิงปืนแบบกลุ่ม คอยผลัดเปลี่ยนโจมตีกับ
บรรจุกระสุน สามารถเกือหนุนเพื่อนในแนวหน้าได้อย่างเหมาะสม และจัดการ

ศัตรูได้อย่างเป็นระเบียบ ซึ่งทำลายศัตรูได้มากกว่าเมธัสเสียอีก ‘ท่าทางจะฝึกฝีมือกันอยู่เสมอสินะ’

ด้วยความสามัคคีของหน่วยที่สอง เพียงสามนาที่ฝูงหุ่นยนต์นกมากมายบนปากฟ้าก็ลดจำนวนลงพอที่จะให้หน่วยที่หนึ่งรุกประชิดได้

หน่วยที่หนึ่งลอยตัวเข้าโจมตีบริเวณกำแพง จากข้อมูลที่ส่งมาบอกได้เลยว่า สถานการณ์ค่อนข้างรุนแรง

คาร์ลลอยตัวขึ้นไปเจอฝูงหุ่นยนต์นกบินเข้ามาก็สร้างแพลงจรวดโยนใส่ฝูงนกจนระเบิดไปทั้งฝูงในพริบตา

“ขอกำลังเสริมยิงแนวบนขวาหน่อย พวกนาย 5 คนบุกเสริมด้านหลังนั่นเร็ว...” คาร์ลออกคำสั่งโจมตีอย่างต่อเนื่อง

‘อืม ท่าทางจะหนักมากแฮะ โชคดีที่เราไม่ได้ลุยแนวหน้า’

“พ่อครัว ช่วยยิงสนับสนุนแนวกราบขวาหน่อย” หุ่นหลังสั่งการอย่างรวดเร็ว เนื่องจากแนวขวามีฝูงหุ่นยนต์นกเริ่มตั้งขบวนยิงปืนแสงได้กลับมา แต่หน่วยที่สามยังคงสามารถถาโหลพลังจรวดตั้งรับได้อย่างสม่ำเสมอ

“ครับ” เมธัสตอบรับแล้วยิงต่ออย่างว่องไว แล้วเมธัสก็เห็นว่ามิเป้าที่ใหญ่กว่าปกติพุ่งเข้ามาด้วย

“หน่วยสามระวัง มีตัวอะไรแปลกๆ ขนาดใหญ่เท่ามนุษย์มีปีกบินพุ่งเข้ามาราวๆ 15 ตัว” เมธัสรีบร้องเตือนพร้อมยิงใส่ แต่พวกนั้นก็มีการะที่หนากว่าที่คิด รวมทั้งความเร็วก็มากกว่าปกติ เขาเลยไม่สามารถจัดการได้ภายในนัดเดียว

ลิลลี่รีบลอยตัวขึ้นไปพร้อมสั่งการทุกคนอย่างเยือกเย็น “หน่วยสามเตรียมปะทะกับหุ่นยนต์มนุษย์นกกรุ๊ปเจ็ด เรเชียกับอีก 13 คนลอยตัวตามฉันเข้าประชิด ที่เหลือตั้งรับต่อไป หน่วยสองช่วยยิงเสริมด้วย”

เมธัสชมลิลลี่ในใจอีกครั้งที่ตัดสินใจฉับไว ‘ใจเด็ดจริงแฮะ ตามสั่งครับ ยิงสนับสนุน’

เขาคอยยิงให้โดนเหล่ามนุษย์นก เพื่อที่จะได้ช่วยพวกลิลลีนำกำลังบุกเข้าระยะประชิดตัวได้ง่ายขึ้น

ลิลลี่ใช้พลังจิตเคลื่อนตัวเข้าประชิดพวกมนุษย์นก แล้วใช้ดาบแสงขนาด

ใหญ่พันหัวพวกมันชาติที่ละตัวๆ ซึ่งพวกที่ติดตามไปต้องร่วมมือกันสองสามคน เพื่อจัดการมนุษย์นกหนึ่งตัว จากนั้นลิลลี่เพียงคนเดียวได้ทำลายพวกนั้นไปเกินครึ่ง

“จากหน่วยที่หนึ่ง ยึดประตูได้แล้ว จะเปิดประตูน้ำให้เรือเล่นเข้าเทียบท่าได้ภายใน 30 วินาที” คาร์ลรายงานสถานการณ์ภายใน ซึ่งการรายงานนี้ทำให้ทุกคนโล่งใจพอสมควร

‘จะเริ่มเดินเรือนะคะ เตรียมพร้อมเข้าสู่ภายในบ่อมปราการ’ เสียงรายงานดังมาจากห้องเรือ

เมธัสยังคงเล็งยิงศัตรูไปเรื่อยๆ แต่แล้วเขาก็เริ่มสงสัยว่า ทำไมบ่อมที่ใหญ่โตถึงเพียงนี้จึงมีกำลังป้องกันน้อยกว่าปกติ ‘อืม ง่ายกว่าที่คิดซะะ’

เอียด! ประตูบ่อมค่อยๆ เลื่อนเปิดออก

‘สงสัยไม่ได้เปิดนาน สนิมคงเยอะน่าดู’ เมธัสเห็นว่าประตูแสนจะผิดใจคิดแบบนี้

เรือของกิลด์ลิลลี่เล่นเข้าเทียบท่าในบ่อมปราการแล้ว

ภายในบ่อมมีท่าเรือสำหรับนำเรือเข้าจอดด้านทิศใต้ ภายในมีอาคารขนาดใหญ่ 5 ชั้นตั้งอยู่ตรงกลางหนึ่งหลัง มีความสูงประมาณ 20 เมตร อาคารนี้ล้อมรอบด้วยโรงงาน 4 โรงที่ตั้งอยู่ทางทิศเหนือ ใต้ ตะวันออก และตะวันตก

มีหุ่นยนต์แบบสุนัขจำนวนมากอยู่ที่ท่าเรือ ‘อืม ท่าทางจะดุซะะ แต่ละตัวตาแดงเขียว’

“หน่วยสามบุกเข้าประชิดยึดท่าเรือ หน่วยหนึ่งกลับมาพักที่เรือก่อน หน่วยสองคอยยิงสนับสนุนป้องกันการโจมตีทางอากาศให้ด้วย” ลิลลี่สั่งการอย่างคล่องแคล่ว

สั่งการลุน่่องเสร็จ ตัวเธอก็ทะยานขึ้นท่าเรือพร้อมดาบแสงขนาดใหญ่กว่าตัวเล่มนั้นก่อนคนอื่น แล้วพาดฟันฝูงสุนัขเหล็กกระเจิดกระเจิงไปตัวละทิศตัวละทาง

เมธัสมองแล้วว่าพบว่า การโจมตีของลิลลี่ส่วนใหญ่จะขึ้นค่าเสียหายแบบทีเดียวตายทั้งนั้น ‘โอ้โฮ เด็ดจริงน้องสาว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพี่สาวจะโหดกว่านี้

หรือเปล่า’

เมธัสยังไปเรื่อยเรื่อยจนท้องฟ้าสะอาดโล่ง ไม่มีนกบินอีกแล้ว

“หน่วยสองถึงหัวหน้า ท้องฟ้าโล่งแล้ว ขอคำสั่งต่อไป” หยุนหลิงขอคำสั่งทันทีที่เริ่มว่างงาน

ลิลลี่สั่งการอย่างฉับไว “หน่วยหนึ่งให้เข้ายึดโรงงานผลิตหุ่นยนต์ พอเสร็จค่อยตามไปที่อาคารหลัก ส่วนหน่วยสองช่วยหน่วยสี่หุบอาวุธในคลังแสงออกมา แล้วตั้งเขตป้องกัน จากนั้นเก็บเรือได้”

หน่วยที่หนึ่งรีบลอยตัวเข้าโรงงานขนาดใหญ่ตามคำสั่ง

เมธัสเห็นว่าแผนของลิลลี่เป็นแผนที่ดี ‘แต่มีเป้าหมายถึงสี่แห่ง คนแค่หน่วยเดียวจะทำลายทั้งหมดได้รึ’

คนในหน่วยที่สองเริ่มเข้าไปหุบกล่องอาวุธ กล่องยา และเครื่องสร้างเขตป้องกัน

เครื่องสร้างเขตป้องกันคือ การตั้งเสาสนามพลังเป็นรูปสี่เหลี่ยม ห้าเหลี่ยม หรือหกเหลี่ยมแล้วแต่ความชอบ ขอเพียงวางเสาสนามพลังได้ระยะที่สามารถเชื่อมคลื่นไฟฟ้าได้ เมื่อเปิดขึ้นก็จะกลายเป็นเขตป้องกันที่มีสนามพลังไฟฟ้าวิ่งผ่าน ทำให้ศัตรูไม่สามารถบุกเข้าไปได้ รวมทั้งพรรคพวกด้วย ถ้าต้องการเปิดทางเข้าก็ต้องปิดสนามพลังก่อน

เมธัสเห็นคนอื่นเริ่มวิ่งขึ้นวิ่งลงเรือเพื่อยกสัมภาระขึ้นมาที่ท่าเรือ โดยที่ตัวเขาไม่อาจแทรกตัวเข้าไปร่วมมือด้วยได้ จึงรู้สึกว่าเขาสมควรออกไปหาทางอื่นทำแทน โดยคิดจะจัดการโรงงานผลิตหุ่นยนต์สักแห่ง

เมธัสหายตัวไปยังโรงงานผลิตหุ่นยนต์แห่งหนึ่งที่อยู่ด้านเหนือสุดของป้อมปราการ แล้วเปลี่ยนจากเวคินิลเป็นเทอเรส&คาสเต้ ปืนสั้นคู่ พร้อมทั้งใช้ทักษะมารจุติเพื่อเพิ่มพลังร่างกาย

ในโรงงานกว้างใหญ่ มีการผลิตหุ่นยนต์อย่างไม่รู้จักจบสิ้น สายพานยังคงลำเลียงชิ้นส่วนหุ่นยนต์เพื่อประกอบเป็นรูปเป็นร่าง โรงงานมีทั้งหมด 3 ชั้น ที่ชั้นบนสุดของตรงกลางโรงงานคือห้องควบคุมการผลิต

เมธัสมองผ่านเครื่องตรวจสอบก็พบว่ามีสวิตช์ใช้เปิดปิดเครื่องผลิตอยู่

ตรงใจกลางของโรงงานที่ชั้นบนสุด และมีหุ่นยนต์สุนัขเผ่าอีกกลุ่มหนึ่ง
 เขาเดินเข้าไปในโรงงานก็เริ่มรู้สึกว่าพลังจิตของตัวเองโดนสลายหายไป
 จนหมด ‘เวรละ ในโรงงานนี้มีเครื่องต่อต้านพลังจิตอย่างแรงด้วยหรือ’
 แนนอนว่าไม่ใช่เพียงแค โรงงานนี้เท่านั้น มันมีอยู่ในทุกอาคาร คนที่เข้าไป
 ตามอาคารต่างๆ ต้องต่อสู้อย่างยากลำบากแล้วในบัดนี้

คาร์ลเข้ามาก่อน แต่พอเดินมาถึงกลางโรงงานผลิตหุ่นยนต์นก เขาไม่
 สามารถใช้พลังจิตได้ดังใจนึก ทำให้ต่อสู้ไม่ได้เต็มที่อย่างที่ต้องการ และในหน่วย
 นี้ส่วนใหญ่จะถนัดการใช้พลังจิต เรื่องยิงปืนหรือใช้ดาบแสงไม่ใช่สายที่พวกเขา
 ชำนาญนัก

หลังจากพาดฟันกระบี่แสงในมือทั้งสองไปที่ฝูงนกที่ยังคงบินเข้ามาอย่าง
 ไม่คิดชีวิต คาร์ลก็เหลือบเห็นสมาชิกในหน่วยถูกทำร้ายบาดเจ็บสาหัส จึงต้อง
 ขอกำลังหนุน เพราะแบบนี้มันเกินความสามารถของเขา “ตอนนี้นหน่วยหนึ่งกำลัง
 ลำบาก ในโรงงานมีเครื่องต่อต้านพลังจิต ทำให้ต้องสู้ด้วยอาวุธและมือเปล่า...
 ขอกำลังเสริมด่วน”

ตอนนี้ลิลลี่ไม่สามารถต่อสู้ด้วยดาบแสงขนาดใหญ่ของเธอได้อีก จึงต้อง
 ใช้ปืนพลังจิตเพราะไม่ต้องเสียเวลาเปลี่ยนแม่กกระสุน มันจะเปลี่ยนพลังจิต
 ของผู้ถือเป็นกระสุนแสงเอง นับว่าใช้สะดวกสบายทุกโอกาส ถึงกระนั้นใบหน้า
 ของเธอก็เต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อ หายใจหอบอยู่บ้าง เพราะการฝืนใช้พลังจิตนั้น
 ทำให้เหนื่อยมาก

แม้ลิลลี่กำลังตกอยู่ในช่วงวิกฤติ แต่ก็ยังสั่งการด้วยความใจเย็น “หน่วย
 สองเข้าไปช่วยยิงสนับสนุนหน่วยหนึ่งก่อน เดี่ยวจะแบ่งคนหน่วยสามไปให้อีก
 20 คน ซึ่อันนำกลุ่มของเธอไป”

“รับทราบค่ะ” ซึ่อันได้ยินคำสั่งก็ขานรับทันทีแล้วจึงยกมือขวาแล้วเรียก
 คนในหน่วยวิ่งตามออกจากอาคารหลักอย่างรวดเร็วเพื่อไปหาคาร์ลที่ขอกำลัง
 หนุน

ส่วนหุ่นหลิงนำหน่วยสองของตนเองวิ่งเข้าไปสนับสนุนหน่วยของคาร์ลก็พบว่า ‘พ่อครัวหายไปแล้ว’ แต่ด้วยความเร่งรีบจึงยังไม่อาจทำอะไรได้มากกว่านั้น ‘หวังว่าคงยังไม่ตายหรอกนะ นายพ่อครัว’

เหล่าหุ่นยนต์สุนัขต่างพุ่งเข้าไปใส่เมธัสด้วยความเร็วสูง ทั้งอ้าปากโห่
เขี้ยวเหล็ก พอเหยื่อเข้าไปใกล้ปั๊บเป็นต้องจับปั๊บ

‘เฮ้ย หมาบ้าวิ่งมาอีกแล้ว ตาแดงแบบนี้ส่งสัยจะอยากกินฉันรึไง เฮ้อ คิดถึงเจ้าโง่งของนายธนาคารเลยนะเนี่ย ยืมมาตัวเดียวคงถล่มได้ทั้งป้อม’ เมธัสคิดพลางยิงปืนด้วยความว่องไว

เปรี้ยง! เปรี้ยง! ตูม! ตูม!

หุ่นยนต์สุนัขกว่าสิบตัวโดนยิงพังระนาว

‘เฮ้อ เปลี่ยนกระสุนด้วยพลังจิตไม่ได้ แล้วแบบลูกโม้เหี้ยใส่نانะจะบอกให้ จะมีเวลานอกสำหรับเติมกระสุนมัยน้ำ’ เมธัสเปลี่ยนจากปืนเป็นดาบแสงเข้าตะลุยดงหุ่นยนต์สุนัข

เปรี้ยง! ตูม!

ด้วยความว่องไว เมธัสสามารถเบี่ยงตัวหลบพร้อมกับฟันหุ่นยนต์สุนัขที่รายล้อมรอบตัวได้ บางทีก็เตะให้พวกมันชนกันเอง แล้วใช้ดาบแสงขนาดใหญ่ฟันพวกมันพร้อมๆ กันทีละสองสามตัว

และด้วยเครื่องตรวจสอบทำให้เมธัสเห็นจุดแดงๆ ในส่วนที่เป็นจุดอ่อนของหุ่นยนต์สุนัขเหล่านี้

‘จุดแดงเล็กนิดเดียวเอง อยู่ที่คอกับศีรษะซะส่วนใหญ่’

ชายหนุ่มต้องคอยระวังตัวจากเขี้ยวเหล็กของพวกมัน เพราะถ้าโดนเข้าไปอวัยวะบางส่วนของร่างกายฉีกขาดเป็นแน่

เมธัสรีบวิ่งฝ่าฝูงหุ่นยนต์สุนัขเพราะรู้ว่าถึงสู้ไปก็ไม่อะไรดีขึ้น แถมยังจะโดนพวกมันโจมตีมากขึ้นเรื่อยๆ อีกด้วย

ครั้นเขาเคลื่อนที่เข้าไปใกล้ใจกลางของโรงงานมากเท่าไร ความรู้สึกของการถูกสลายพลังจิตต่อต้านก็มีมากขึ้นเท่านั้น ‘ส่งสัยเครื่องต่อต้านพลังจิต

จะอยู่ใจกลางของโรงงาน ถ้าเจอมียิ่งทิ้งแน่ๆ'

ฝูงสุนัขยังคงเยาะอยู่ มันมีออกมาอย่างไม่รู้จักหมดสิ้นเพราะว่าที่นี่คือ โรงงานผลิตหุ่นยนต์สุนัข...

'หวังว่าทางอื่นคงยังไม่มีใครตายนะ'

หลังจากวิ่งขึ้นบันไดวนตรงกลางได้ เมธัสก็เร่งฝีเท้าแบบสุดกำลัง "แฮกๆ ไม่มีพลังแล้ว เหนื่อยจริงๆ เลย"

เมธัสหอบหายใจพอสมควร เมื่อไร้พลังจิต ผู้เล่นก็มีร่างกายเหมือนคนทั่วไป อยู่ยู่ที่การฝึกฝนค่าสถานะร่างกายให้สูงที่สุด ดังนั้นค่าสถานะจึงมีผลในช่วงเวลานี้

ฝูงหุ่นยนต์สุนัขเริ่มน้อยลงเรื่อยๆ เพราะการที่พวกมันจะขึ้นมาบนบันไดเล็กและวนไปมาก็ถือว่าลำบากมากพอควร เมธัสพยายามไม่ฆ่ามันทิ้ง เพียงแต่ฟันขาน้ำหรือขาหลังของพวกมันจนล้มลงนอนขวางทางบันได ทำให้พรรคพวกตัวอื่นๆ ขึ้นมาไม่ได้ง่ายๆ

พอมาถึงชั้นบนสุดเขาก็พบห้องควบคุมการผลิตหุ่นยนต์ ทั้งชั้นว่างเปล่า รางเหล็กที่ใช้เป็นฐานก็มีเพียงกล่องเหล็กขนาดใหญ่ (ห้องควบคุม) ที่มีประตูเหล็กอยู่หนึ่งบาน

เมธัสรีบวิ่งไปที่ประตูเหล็กทางเข้าห้องควบคุม แล้วบิดลูกบิดประตู ทันใดเขาก็ชะงักโดยพลัน

ชายหนุ่มรู้สึกได้ด้วยประสบการณ์ว่า 'มันง่ายเกินไป' เลยแหม่ประตูไว้เล็กน้อยแล้วกระโดดขึ้นบนหลังคาห้องควบคุม

ปัง! ปัง! ปัง! เสียงป็นจากในห้องดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง ประตูที่ถูกแหม่ไว้มีรอยกระสุนจำนวนมากและดังไปติดกำแพง

'อืม หน่วยดูแลห้องควบคุมชุดสุดท้ายนี้รี สอง...สาม...ห้าตัว รอยกระสุนชุดนี้มันหมดค่อยังยีสวน' เมธัสเปลี่ยนจากดาบแสงเป็นปืนสั้นคู่อีกครั้ง พร้อมบรรจุกระสุนอย่างใจเย็น

ในห้องควบคุมการผลิตหุ่นยนต์มีหุ่นยนต์แบบมนุษย์หกตัว มันมีลักษณะเหมือนคนสวมเครื่องแบบทหารลึกา ก็ แต่มือและหน้าของหุ่นยนต์เป็นเหล็ก 1 ใน 6 ตัวที่เหลือ ตัวหนึ่งมีหมวดเหล็กแหลมคมซี่ได้ออกมาจากบริเวณเหนือปาก แสดงถึงความเป็นหัวหน้า

หุ่นยนต์ตัวที่มีหมวดออกคำสั่ง “เฮ้ย แกสองตัวออกไปดูซิว่า ผู้บุกรุกมันหายไปไหน หรือว่ามันโดนประตูปับจนกลายเป็นมนุษย์สต๊าฟไปแล้ว ฮ่าๆ”

“ครับ”

ตึกๆ พวกหุ่นยนต์ทหารทยอยวิ่งออกมาอย่างรวดเร็ว

‘เฮ้ย วิ่งออกมาง่าย ๆ แบบนี้เนี่ยนะ เคยฝึกงานป้องกันการบุกรุกกันบ้างไหมเนี่ย...แต่เอาเถอะ มันก็ง่ายดี’ เมธัสที่ยืนอยู่บนหลังคาคิดในใจด้วยความสังสารบรรดาหุ่นยนต์

ในขณะที่พวกหุ่นยนต์แบบมนุษย์วิ่งออกมาสำรวจข้างนอก เมธัสก็ยิงกระสุนใส่หลังศีรษะของพวกมัน หลังจากนั้นรีบกระโดดลงบนหลังของหุ่นยนต์ตัวหนึ่ง แล้วดึงตัวจากหุ่นยนต์ตัวนั้นเข้าไปในห้องอย่างรวดเร็ว เขาพบว่า มีหุ่นยนต์อีก 4 ตัวกำลังยืนมองด้วยความตกใจ

‘ระบบประมวลผลรุ่นไหนเนี่ย ทำไมระดับการตอบสนองช้าแบบนี้’ เมธัสเห็นแล้วแปลกใจขึ้นมา แต่ก็ยังยิงใส่ศีรษะของหุ่นยนต์ทั้ง 4 ตัวอย่างต่อเนื่อง

บนหน้าจอที่ตาซ้ายของเมธัสรายงาน ว่า หุ่นยนต์สามตัวตายสนิท แต่ตัวที่ใหญ่กว่าตัวอื่นไม่ตายในนัดเดียว กระสุนเพียงแค่เฉียดศีรษะมันไปเท่านั้น

“เก่งมากเจ้ามนุษย์ มาเจอกับข้าต่อเลย ฮ่าๆ” หุ่นยนต์ที่หลบกระสุนได้อย่างฉิวเฉียดพูดด้วยความยินดีพร้อมปล่อยดาบแสงออกจากมือทั้งสองข้าง

ส่วนเมธัสม้วนตัวบนพื้นสองรอบแล้วพูดด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า “ไม่ละครับผมมีธุระ” พอพูดเสร็จก็ยิงกระสุนใส่ใบหน้าของหุ่นตัวนั้นอย่างฉับไว

ก่อนตายหุ่นยนต์ตัวใหญ่พูดด้วยความโกรธแค้น “เฮ้ย! ไม่มีศักดิ์ศรีนักสุเลย เลวมากเจ้าอะ...” พอกระสุนนัดสุดท้ายพุ่งเข้าช่องปากมัน เสียงก็เงียบไป

ระบบแจ้งว่า “สังหารหุ่นยนต์รุ่นลึ่ประชิด ระดับ 40” แต่ก็ยังอดประสพการณ์เช่นเดิม

‘อืม สงสัยถ้าต่อสู่ระยะประชิดคงเสียเวลามากโข ดีแล้วที่ตัดสินใจชิงก่อน’
เมธัสรีบเปลี่ยนอาวุธเป็นดาบแสงอีกครั้ง เพราะปืนที่ไม่มีกระสุนบรรจุอยู่มีค่า
ไม่ต่างกับเศษเหล็กท่อนหนึ่ง

เขามองที่แผงควบคุมแล้วก็เร่งปิดการผลิต และพบว่ามิสวิตช์ปิดเครื่อง
ต่อต้านพลังจิตด้วย เลย์ปิดมันเสีย เพื่อจะได้สู้กับฝูงสุนัขที่กำลังทยอยกันขึ้นมา
อย่างสบายๆ

‘เอเลส พลังจิตกลับมาแล้ว...อืม แผงควบคุมมันทำอะไรได้อีกน้า...โอ๊ะ นี่
มัน สนุกแน่ หึๆ’

“แต่ก่อนอื่นคงต้องเล่นกับพวกแกก่อนซินะ เจ้าหมาน้อย” เมธัสหันไปมอง
พวกหุ่นยนต์สุนัขที่วิ่งเข้ามาอย่างบ้าบิ่น

เขายิ้มอย่างปลอดโปร่ง เก็บดาบเข้าไปในแหวนพร้อมชุดมือซ้ายขึ้นปล่อย
กระแสไฟฟ้าให้ไหลเวียนอยู่เบื้องหน้า จากนั้นกระแสไฟฟ้าก็พุ่งเข้าใส่หุ่นยนต์
สุนัขที่กำลังวิ่งเข้ามาหาเขา

กระแสไฟฟ้าไหลวนรอบตัวหุ่นยนต์สุนัขเคราะห์ร้าย เพียงพริบตามันก็
ระเบิดใส่พวกพ้องที่ยืนออกันอยู่ เมธัสยิ้มเพลงเบาๆ พร้อมปล่อยไฟฟ้าอีก
ไม่นานก็กำจัดหุ่นยนต์สุนัขชุดนี้สำเร็จ แล้วเขาก็หันกลับไปสนใจกับสิ่งที่เขาพบ
เมื่อครู

ลิลลี่กำลังต่อสู้ด้วยความเหนื่อยกว่าปกติ ถึงสาวน้อยคนนี้จะมีพลังจิต
ขั้นสูงจนเครื่องต่อต้านพลังจิตสลายพลังของเธอได้แค่เพียงครั้งเดียว แต่ก็ทำให้
เธอลำบากอยู่ดี เพราะเธอต้องคอยป้องกันลูกน้องและพยายามบุกไปข้างหน้า
ต่อไปเรื่อยๆ

ป็นสันคู่สี่เงินทั้งสองกระบอกส่องประกายแวววาวไร้รอยเปราะเปื้อน
บ่งบอกถึงการดูแลอย่างดีของเจ้าของ มันกำลังส่ายไปมาตามมือเรียวยาวของ
หญิงสาว กระสุนแสงสีขาวทุกนัดที่ถูกปล่อยออกจากปากกระบอกปืนล้วนเข้าเป้า
อย่างแม่นยำ บ่งบอกความชำนาญของผู้ยิงเป็นอย่างดี แต่ที่เธอต้องคอยแกว่งปืน
ไปมาอย่างนี้ เป็นเพราะไม่สามารถใช้ทักษะเคลื่อนย้ายกระสุนกับกระสุนที่แปรรูป

มาจากพลังจิตได้ เลยต้องคอยเล็งศัตรูด้วยสายตา

“หัวหน้าคะ พวกเราต้องถอยก่อนแล้วละคะ รู้สึกพวกคาร์เองก็จะแย่อยู่มากเหมือนกัน ไม่สามารถบุกได้อย่างสะดวก...” เรเซียซึ่งยืนยิงปืนกลมืออยู่ข้างๆ ลิลลี่พูดด้วยความรีบร้อน เพราะกระสุนของเธอก็เริ่มหมดแล้ว

แผนการที่หัวหน้ากิลด์เดอะนิวสตาร์วางเอาไว้คือ พวกเธอจะบุกป้อมขนาดเล็ก จึงให้กำลังคนแค่กิลด์เดียวมาโจมตี ส่วนพวกมนุษย์มังกรจะไปช่วยอีกสองกิลด์ในการโจมตีป้อมปราการทางน้ำอีกสองแห่งที่ใหญ่กว่านี้

ตามข้อมูลที่รายงานก็ไม่มีใครบอกเรื่องเครื่องต่อต้านพลังจิตเลยสักนิดเดียว ลองถ้าป้อมเล็กๆ เช่นนี้ยังขนาดนี้ อีกสองป้อมที่ใหญ่กว่านี้คงไม่ต้องพูดถึงแล้วว่าจะมีเครื่องต่อต้านพลังจิตที่รุนแรงกว่า และมีจำนวนมากกว่า

ยิ่งสองกิลด์นั้นฝีมือการต่อสู้ด้วยพลังจิตแยกว่าทางพวกเธอด้วยแล้ว ถึงจะมีคนมากกว่าแต่ก็เชื่อว่าจะมีคุณภาพเท่ากิลด์ของเธอ

ลิลลี่เองก็รู้ว่าต้องถอย แต่ใจไม่อาจยอมรับได้ ‘แ่งงานใหญ่ครั้งแรกก็ต้องหนีแล้วนั่นแหละ’

และเพราะเธอต้องต่อสู้อย่างต่อเนื่อง ความเหนื่อยล้าทั้งทางร่างกายและจิตใจจึงเพิ่มพูนตลอดเวลา จนเธอรู้สึกท้อแท้

‘ต้องยอมรับสิว่าพวกเราไม่ไหวแล้ว... ออกคำสั่งถอย แล้วจะได้ไม่มีใครเสียชีวิตในครั้งนี้’ เธอเองก็เป็นหัวหน้า ในเมื่อพี่สาวยังยอมยุบกิลด์เพื่อลูกน้อง เธอก็ต้องสั่งให้ลูกน้องของเธอถอยเมื่อตกอยู่ในสถานการณ์เสียเปรียบเช่นนี้

ขณะที่ลิลลี่กำลังอ้าปากเพื่อสั่งถอยพลันก็มีเสียงพูดสดใสร่างดังชัดขึ้นเสียงก่อน

“ประกาศคร่ำบ ประกาศจากพ่อครัว อีกสักครู่กองกำลังหุ่นยนต์สุนัขจะเข้าร่วมรบในฐานะฝ่ายเรา สังเกตได้จากสีตาของมันซึ่งเป็นสีฟ้า อย่ายิงมันนะ มันเชื่องแล้วคร่ำบ จบการประกาศคร่ำบ”

พวกเธอล้วนไม่เข้าใจประกาศของพ่อครัว แต่ทันใดนั้นเอง หุ่นยนต์สุนัขหลายตัวก็เริ่มบุกเข้ามา

โครม!! กระจกข้างผนังถูกกระแทกอย่างแรง

หุ่นยนต์สุนัขพุ่งเข้าโจมตีหุ่นยนต์ชนิดอื่นๆ รวมทั้งหุ่นยนต์สุนัขที่สีดำ เป็นสีฟ้าตามที่ประกาศเมื่อครู่

‘โอภาสมาแล้ว...’ ลิลลี่เริ่มมีกำลังใจมากขึ้นเมื่อมีกองหนุนเพิ่มขึ้น เลยกังวลด้วยน้ำเสียงเปี่ยมพลัง “ทุกคนต่อสู้ต่อไปโดยใช้หุ่นยนต์สุนัขเป็นแนวหน้าไปได้”

เมื่อสถานการณ์เปลี่ยนแปลง สมาชิกในกิลด์ที่กำลังเหนื่อยล้าก็เริ่มมีกำลังใจมากขึ้น บุกตามที่หัวหน้ากิลด์สั่งอย่างเต็มกำลังทั้งหมดที่มี

ซีอันได้ยินเสียงเมธัสก็ดีใจ ‘สมแล้วที่เป็นคนเก่ง ถึงจะเป็นพ่อครัวแต่เรื่องการต่อสู้ก็ไม่ใช่เรื่องวิชาทำอาหารเลย’

เธอเริ่มใช้ดาบแสงฟาดฟันอย่างต่อเนื่อง ทำให้เพื่อนรอบข้างเล็ดรื้อนระอุเริ่มพุ่งปะทะอย่างเต็มที่

ที่ด้านนอกของโรงงาน หุ่นยนต์สุนัขเริ่มโจมตีหุ่นยนต์ชนิดอื่นๆ ที่เดินออกมาจากโรงงานอื่น และบางส่วนก็พุ่งเข้าโรงงานที่คาร์ลอยู่และอาคารหลักที่ลิลลี่กำลังบุกเข้ายึด

เมธัสกำลังเคลื่อนตัวไปยังอีกโรงงานหนึ่ง

เมื่อครู่เขาเพิ่งเปลี่ยนข้อมูลเล็กน้อยให้หุ่นยนต์ในโรงงานผลิตหุ่นยนต์สุนัข โดยเปลี่ยนคำสั่งตรงคอมพิวเตอร์ขนาดเล็กที่จะถูกบรรจุลงในหัวของหุ่นยนต์ เปลี่ยนข้อมูลเรื่องพรรคพวกกับศัตรู ซึ่งจะทำให้หุ่นยนต์สุนัขเข้าโจมตีกับหุ่นยนต์ชนิดอื่นๆ แต่ยังมีจำนวนไม่มากพอ ถ้าคิดจะชนะศึกที่อีกฝ่ายมีจำนวนมากกว่า ต้องเพิ่มพรรคพวกมากกว่านี้อีกสองโรงงาน แต่ถ้าจะให้เอาหุ่นยนต์สุนัขไปช่วยทางฝั่งตน พวกลิลลี่กับคาร์ลก็คงลำบาก เขาจึงตัดสินใจบุกเดี่ยวอีกครั้ง เพียงแต่ครั้งนี้แตกต่างจากครั้งก่อน เพราะเขาทราบจุดอ่อนของโรงงานซึ่งจะทำให้เขาชนะได้ไวขึ้น

เมธัสลอยตัวขึ้นด้านข้างโรงงาน จากที่เขาดูโครงสร้างทั้งหมด โรงงานทั้งสี่แห่งมีโครงสร้างเหมือนกัน ดังนั้นที่ตั้งห้องควบคุม ที่ตั้งเครื่องต่อต้านพลังจิตก็ต้องอยู่ตำแหน่งเดียวกัน

จากระยะสลายพลังจิตที่เขาจับสังเกตได้ ขอบเขตของเครื่องต่อต้านพลังจิตอยู่แค่ภายในโรงงานเท่านั้น บริเวณกำแพงด้านนอกเขายังใช้พลังจิตได้ตามเดิม

เมธัสค่อยๆ ใช้ดาบพลังจิตเจาะทำลายผนังส่วนบนสุดจนกว้างพอที่ตัวเขาจะลอดเข้าไปได้ แล้วค่อยๆ ลอยตัวเข้าไปอย่างใจเย็น

ในโรงงานนี้ผลิตหุ่นยนต์แบบมนุษย์นก ‘อิม’ ได้เจ้านี้มาก็คงช่วยให้รบได้ง่ายขึ้น’

เมธัสไม่สนใจกองทัพมนุษย์นกที่กำลังยืนเรียงหน้ากระดานซ้อนกัน 5 แถว จำนวน 50 ตัวที่เตรียมพร้อมออกเดินทางเข้าร่วมสนามรบ เจ้าพวกนี้ฝากให้พวกกลีร์รับมือไป ส่วนเขาจะทำหน้าที่ยึดโรงงานผลิตเอง

จากโรงงานแรกเมธัสพบว่าเครื่องต่อต้านพลังจิตถูกติดตั้งไว้ที่ห้องควบคุมมันเป็นกล่องเหล็กสีเงินขนาดใหญ่ มีไฟกะพริบสีเขียวบ่งบอกว่ากำลังทำงาน

เมธัสเล็งปืนเวคินิลไปที่เครื่องต่อต้านพลังจิต แล้วเหนียวไกทันที

ปัง! ตูม! หลังจากยิงเสร็จ กล่องเหล็กที่โดนกระสุนก็ระเบิดเบาๆ ชายหนุ่มรู้สึกได้ทันทีว่ารอบตัวไร้ซึ่งการสลายพลังจิตแล้ว จึงรีบประกาศบอกพวกกลีร์

“ประกาศอีกครั้งนะคร้าบ ในโรงงานตรงใต้ห้องควบคุมมีกล่องเหล็กสีเงินที่มีแสงสีเขียวๆ กะพริบอยู่ มันคือเครื่องต่อต้านพลังจิต ช่วยทำลายมันนะคร้าบ แล้วจะใช้พลังจิตได้เช่นเดิม”

พวกคาร์ลได้ยินแล้วก็รีบมองไปที่ห้องควบคุม พบว่ามีกล่องสีเงินอย่างที่เมธัสว่าอยู่จริง เลยหันไปบอกหยุนหลิงให้ยิงใส่มัน แต่ก่อนที่จะเขาจะพูด มือปืนสาวสวยของกิลด์ก็ยิงอย่างแม่นยำไปก่อนแล้ว

ตูม! กล่องสีเงินระเบิดทันที

ทุกคนกลับมาใช้พลังจิตได้ตามเดิม และเป็นฝ่ายได้เปรียบอีกครั้ง

หยุนหลิงพูดขึ้นอย่างดีใจ “คาร์ล พ่อครัวคนใหม่นี้ใช้งานได้ดีจริงๆ นะ”

ซีอันได้ยินดังนั้นก็รีบเข้าร่วมวงสนทนาก่อนเลย “แน่นอน ซีอันแนะนำ

มาเองซะอย่าง อีๆ”

คาร์ลกับหยุนหลิงได้แต่ส่ายหน้าอย่างระอาสมาชิกที่เด็กที่สุดของกิลด์ ถ้าไม่นับรวมหัวหน้ากิลด์ของพวกเธอ

เมธัสประกาศเสร็จก็คิดจะเข้ายึดห้องควบคุมทันที แต่เมื่อมองไปยัง
เบื้องล่างก็เห็นฝูงหุ่นยนต์มนุษย์นกกำลังพุ่งบินด้วยความเร็วสูง

‘โห มาเป็นฝูงจะเก็บหมดมัยนั้น’ เมธัสรีบเก็บปืนเข้าแหวน สร้างแสง
สายฟ้าด้วยมือทั้งสองแล้วพาดใส่หุ่นยนต์เหล่านั้น

เปรียะ! เปรียะ! เปรียะ! ตูม! แสงสายฟ้าสามสิบเส้นถูกพาดลงบนฝูง
หุ่นยนต์มนุษย์นกอย่างแรงจนเกิดเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว

หน้าจอปรากฏผลที่น่าพอใจเช่นเดิม ...45,000...25,000...ทีเดียว
ตาย...50,320...

‘การโจมตีเดี่ยวๆ ทำให้พลังทำลายมีผลไม่เต็มที่ วันหลังต้องฝึกทำโจมตี
เป็นหมู่เพิ่มซะแล้ว’

หลังจากจัดการฝูงหุ่นยนต์มนุษย์นกหมดแล้วเขาก็รีบเดินทางไปยังห้อง
ควบคุม ซึ่งในครั้งนี่ไม่ต้องระวังตัวแบบครั้งก่อน พอเปิดประตูออกเขาก็รีบใช้มือ
ซ้ายกางโล่พลังจิตขึ้นมา 3 ชั้น ‘หนาหลายชั้นไว้ก่อน หึๆ’ ส่วนมือขวาถือปืนสั้น
เพียงกระบอกเดียว

ปัง! ปัง! ปัง! เปรียะ! เปรียะ! เปรียะ! เสียงกระสุนที่พุ่งเข้ามาปะทะ
กับโล่พลังจิตดังมิขาดสาย

เมื่อเมธัสเห็นหุ่นยนต์ในห้องทั้งหมดก็พบว่ามียาจำนวนเท่าเดิมเลยจัดการ
ส่งกระสุนเข้ากลางแสงหน้าของทุกตัวอย่างแม่นยำ

หุ่นทั้ง 5 ตัวล้มลงทันที แต่เจ้าตัวระดับหัวหนาล้มยากกว่าปกติเช่นเดิม
ตัวหัวหน้าที่โดนยิงเข้ากลางแสงหน้าชักดาบแสงขึ้นมาพร้อมฟุ้งกระโจน
ใส่เมธัส “ยาก! ตายซะเจ้ามนุษย์”

เมธัสรีบสลายโล่พลังจิตที่เหลือเพียงแค่อันเดียว ส่วนอีกสองอันแตกหมด
จากการปะทะเมื่อครู่ จากนั้นเขาก็รีบหายตัวไปอยู่ด้านหลังอีกฝ่าย

“เฮ้ พวกนายยอมจำนนซะเถอะ ยังไงทางฉันก็ชนะอยู่แล้ว แบบว่ามันเปลืองเวลาต่อลื้อนะ” เขาคิดที่จะชักชวนให้อีกฝ่ายเลิกต่อลื้อ แต่กลับกลายเป็นกระตุ้นอารมณ์ของศัตรูแทน

“กล้าดูถูกพวกเราชาวหุ่นยนต์งั้นรี เจ้าก้อนเนื้อเดินได้ มาให้ข้าลับซะดีๆ” หุ่นยนต์หมุนตัวกลับมาพร้อมเหวี่ยงแขนที่มีดาบแสงอยู่ในมือขึ้นลงเหมือนพยายามจะทำอะไรสักอย่างที่เขาก็ยังไม่เข้าใจ

“อืม งั้นลาก่อน” เมธัสยกมือขว้างพร้อมเรียกบอลพลังจิตที่อัดแน่นด้วยพลังแล้วยิงใส่หุ่นยนต์

เปรี้ยง! ตูม! บอลพลังจิตพุ่งเข้าที่หัวของหุ่นยนต์แล้วก็ระเบิดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย จากนั้นจึงสลายไปเป็นเหรียญสี่ตัวอสุร

เมธัสลุกคิดอะไรบางอย่างได้ก็ส่ายหน้าไล่ความคิดอันยุ่งเหยิงนั้นออกไปแล้วเริ่มลงมือทำแบบครั้งก่อน ‘เอาเถอะ พวกนั้นเราก็คควรช่วยเหลือกัน’

เมื่อลิลลี่ได้หุ่นยนต์สุนัขเข้าร่วมก็บุกขึ้นชั้นที่สามได้ เหลือเพียงอีกสองชั้นก็จะถึงชั้นของหัวหน้าป้อมแห่งนี้ แต่ขณะนั้นเองเสียงประกาศก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“ประกาศอีกครั้งคร้าบ ตอนนี้กองกำลังหุ่นยนต์มนุษย์นกจะเข้าร่วมรบในฐานะฝ่ายเรา สังเกตได้จากสีตาเช่นเดิมะคร้าบ จบการประกาศคร้าบ” เสียงของพ่อครัวหนุ่มทำเอาลิลลี่แยมยิ้มอย่างลึมตัว

‘เก่งเรื่องทำอาหาร เก่งการต่อลื้อ...จะชวนเข้ามาอยู่กิลด์เราได้มั้ยนะ พี่สาวเราต้องชอบคนแบบนี้แน่นอน’ ลิลลี่คิดเสร็จก็วิ่งเข้าโคมติดอย่างต่อเนื่อง ตอนนี้กำลังของหุ่นยนต์ของฝ่ายตรงกันข้ามตกลงไปมากทีเดียว จนเธอรู้สึกว่ามันได้สบายๆ

เธอยึดคิดเหมือนลิลลี่เช่นกัน เพราะเธอเองก็สนใจฝีมือของเมธัส พอเห็นว่าอีกฝ่ายทำงานได้ดีกว่าที่คิดก็เลยลองพูดกับลิลลี่ดู “หัวหน้าคะ ดิฉันว่าน่าจะชวนเมธัสเข้ากิลด์ของเราอย่างเป็นทางการนะคะ”

ลิลลี่สนใจในคำแนะนำนี้ กระนั้นเธอก็ไม่ชอบพินิจคนอื่น แม้ในใจลึกๆของเธอก็ค่อนข้างชอบฝีมือการทำอาหารของชายคนนี้อยู่มาก “อยู่ที่ตัวเขาเองว่า

เขาต้องการจะเข้าร่วมกับกิลด์เราหรือไม่ ถ้าเขาไม่อยากฉันก็ไม่บังคับหรอก แต่ละคนมีทางเดินชีวิตที่ต่างกัน”

ลิลลี่ยังคงจดจำคำสอนของปู่เธอได้ดีเรื่องของความต้องการของแต่ละบุคคล มันเป็นเรื่องเดียวที่ห้ามบังคับเด็ดขาด มิเช่นนั้นจะมีผลลัพธ์ที่แย่ในตอนจบเสมอ

เรเซียได้ยินดังนั้นก็อดยิ้มออกมาไม่ได้ เธอรู้ว่าลิลลี่ต้องสนใจเมธัสอย่างแน่นอน แต่ยังคงทำตามอุดมการณ์เดิม ไม่บังคับใครเข้ากิลด์ และถ้าจะเข้าก็ต้องเต็มใจที่จะลุยทุกรูปแบบเท่านั้น ต่อให้บอกว่าไปตาย ก็ต้องไปตายตามคำสั่ง ซึ่งเธอก็ชอบการต่อสู้แบบนี้ ไม่ใช่เพราะความเด็ดขาดของลิลลี่ หรือชื่อเสียงเก่าของโรสแมรี แต่เป็นเพราะลิลลี่อยู่แนวหน้าเสมอทุกครั้งที่มีการต่อสู้

ลิลลี่ไม่เคยอยู่แนวหลังหรือปล่อยให้สมาชิกต่อสู้ลำพังเด็ดขาด ไม่ว่าจะหนักหนาขนาดไหน เด็กสาวคนนี้ก็พร้อมจะออกไปลุยข้างหน้า แม้จะมีเธอเพียงคนเดียวก็ตาม

นั่นคือเสน่ห์ที่ทำให้พวกเราเรเซียไม่เคยคิดจะไปจากลิลลี่ ถึงจะมีกิลด์ใหญ่ๆ มาชักชวนไปอยู่ด้วยก็ตาม การได้อยู่กับคนที่ไว้ใจได้ ย่อมดีกว่าไปอยู่กับพวกที่ต้องการเพียงแค่มือ นั่นคือสิ่งที่เธอคิด

หลังจากเมธัสแก้โปรแกรมเสร็จไปอีกแห่งก็พบว่าพวกคาร์ลเลียนแบบ

เขาบ้าง เลยได้หุ่นยนต์นกเพิ่มอีกชุด จึงเหลืออีกเพียงแค่งานเดียวเท่านั้นที่เขาต้องการจัดการ

เมธัสซึ่งลอยตัวอยู่เห็นวาร์ล หุ่นหลัง และชีอันกำลังคนมามากเกินความจำเป็น “เฮ้ คาร์ล นายไปช่วยลิลลี่เถอะ ทางนี้เดี๋ยวผมจะบุกเข้าไปจัดการเอง”

คาร์ลเห็นเมธัสก็ยิ้มให้ “อืม ได้” จากนั้นจะไปกับหน่วยสองและสาม ผกานายจัดการทางนี้ด้วยนะ” แล้วเขาก็ขยับตากับเมธัส ทำเอาเจ้าตัวเล็วยลันหลังไปนิดหนึ่ง

‘อืม...ตอนนอนต้องระวังชะหน่อยแล้ว’ เมธัสสั่นเล็กน้อยเพราะ...คาร์ล

น่ากลัวจริงๆ

เขายังคงใช้วิธีเดิมในการเข้าไปในโรงงาน แต่ครั้งนี้เมื่อเข้าไปก็พบว่าไม่มีหุ่นยนต์ยืนป้องกันแบบโรงงานแรกๆ

‘แปลกจัง โรงงานนี้ควรจะผลิตหุ่นยนต์มนุษย์แบบทหาร ทำไมถึงไม่มีเหลือสักตัว แล้วที่สายพานมันเลื่อนไปมา มันพาหายไปไหนหมด...หรือว่ามีกับดัก’

เมธัสรีบวิ่งใส่เครื่องต่อต้านพลังจิตก่อน จากนั้นเริ่มบินสำรวจสถานที่โดยรอบ เขาพบทางลงอุโมงค์ลึบอยู่ตรงจุดสุดท้ายของสายพานซึ่งมีหุ่นยนต์ทหารตัวหนึ่งกำลังเดินลงไป

‘มันยกพวกเข้าไปล้อมรอบอาคารหลักหรือ? จากที่คำนวณความเร็วในการผลิต อย่างต่ำๆ ต้องมี 360 ตัวเลยนะ’

โรงงานทั้งสี่แห่งนั้นมีความเร็วในการผลิตแตกต่างกัน ที่เร็วที่สุดก็คือโรงงานหุ่นยนต์ทหารแห่งนี้ ซึ่งสามารถผลิตด้วยอัตรา 3 ตัว ต่อ 1 นาที

นับตั้งแต่เปิดฉากต่อสู้มาพวกเมธัสก็ยังไม่เคยปะทะกับพวกหุ่นยนต์ทหารแบบจับกลุ่มเลยสักครั้ง เท่าที่เขาพบเจอนั้นมีเพียงกลุ่มที่คอยควบคุมห้องผลิตเท่านั้น

หากคิดแบบจับเวลาจะมีหุ่นยนต์ทหารถึง 360 ตัว ส่วนพวกที่คงอยู่ก่อนหน้านี้เล่ามีเท่าไร ชายหนุ่มรีบบุกเข้าห้องควบคุมก่อน ส่วนเรื่องหลังจากนี้ต้องค่อยๆ จัดการไปตามสถานการณ์

02.47 นาฬิกา

ต่อสู้กันมาเกือบสามชั่วโมงแล้ว ทุกคนล้วนเหนื่อยล้ากันถ้วนหน้า กระนั้นตอนนี้กลุ่มของลิลลี่ก็ได้กำลังเสริมจากพวกคาร์ล ทั้งหมดรวมกำลังกันบุกขึ้นชั้นสี่และทำตามลำดับ

เมื่อครู่พวกเธอได้ยินประกาศจากพ่อครัวอีกครั้ง เรื่องการยึดโรงงานผลิตที่สี่สำเร็จ ก็เท่ากับว่าพวกเธอกำลังจะยึดป้อมปราการทางทะเลได้สำเร็จก่อนรุ่งเช้า

‘ถ้าไม่ได้ความช่วยเหลือจากคุณพ่อครัว พวกเราคงแพ้แล้วสินะ’ ลิลลี่

ได้แต่คิดในใจเรื่องที่ตัวเองประมาทเกินไป

คาร์ลนำลูกน้องวิ่งมาหาเธอสามคนพร้อมรายงานว่ “หัวหน้าครับ พวกเรายังหาเครื่องต่อต้านพลังจิตไม่พบครับ”

เรเซียมีสีหน้ากังวลใจ “มันอาจถูกซ่อนเอาไว้ก็ได้นะคะ ถ้าเป็นแบบนั้นพอไปถึงตัวหัวหน้าของที่นี่ พวกเราอาจจัดการมันได้ยากกว่าปกติจะนะ”

ถึงตอนนี้จะมีหุ่นยนต์มาช่วยรบเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แต่โดยปกติแล้วพวกเราระดับราชาจะมีพลังเทียบเท่าสัตว์อสูรปกติบร้อยเลยทีเดียวนั่นจึงไม่ควรต่อสู้อย่างเลินเล่อเด็ดขาด

ลิลลี่ครุ่นคิดเล็กน้อยแล้วออกคำสั่งว่า “ถึงอย่างนั้นพวกเราก็คงอยู่คู่กับที่ไม่ได้ บุกต่อไป อีกแค่ชั้นเดียวเราก็ถึงห้องควบคุมบ่อแล้ว”

พวกเขาต้องบุกต่อไปเท่านั้น มิเช่นนั้นความล่าช้าของทุกคนอาจเป็นสาเหตุของการพ่ายแพ้ในศึกครั้งนี้ เพราะตามแผนที่ตกลงกันไว้ พอเที่ยงของวันพรุ่งนี้ก็ให้เอากุญแจที่จะได้จากตัวแม่ทัพที่รักษาบ่อไปรวมกันที่จุดนัดพบ หากใครทำไม่ได้ก็จะทำให้แผนการครั้งนี้พังลงไปด้วยปริยาย

กองกำลังของลิลลี่บุกขึ้นชั้นห้าได้สำเร็จ แต่ที่นี้ไม่ถึงคือชั้นนี้เป็นห้องโถงกว้างใหญ่ ตรงกลางห้องมีโต๊ะเหล็กตัวหนึ่ง บนโต๊ะมีหุ่นยนต์มนุษย์สวมเครื่องแบบทหารสีขาว มีตรายศระดับแม่ทัพประดับยืนอยู่

แะๆๆ หุ่นยนต์มนุษย์ปรบมือทันทีที่พวกลิลลี่เดินเข้าไปใกล้มัน

“เยี่ยมมาก ๆ สามารถล่อทั้งสี่โรงงาน แล้วยังบุกขึ้นมาถึงบ่อชั้นบนสุดภายในเวลาเพียงสามชั่วโมง” แม่ทัพหุ่นยนต์มองมาที่พวกลิลลี่แล้วชมออกมาทำเอาคนฟังรู้สึกถึงความผิดปกติ

คาร์ลเดินเข้าไปข้างหน้าก่อน เพราะเขาเป็นโลให้สาวน้อยคนนี้เสมอ “ยอมรับความพ่ายแพ้แล้วใช่ไหม”

ส่วนคนที่ เป็นอาวุธก็เริ่มเดินขึ้นหน้าตามชายหนุ่มไป เรเซียกับหยุนหลิงกระชับปืนในมือและเล็งไปที่หุ่นยนต์เบื้องหน้า เตรียมตัวเหนี่ยวไกทันทีที่มีคำสั่งจากลิลลี่

หุ่นยนต์แม่ทัพส่ายหน้าพลาเง่ย “เฮ้อ มนุษย์ที่อ่อนแอและไร้มันสมอง

ฮ่าๆ ไปตายซะให้หมดเถอะ” ทันใดนั้นมันก็กระโดดทะเลพุ่เตานขึ้นไปอย่างรวดเร็ว

คาร์ลอุทานด้วยความตื่นตัว “เฮ้ย! กั้บดั้กเระอะ”

ผนังห้องพลันเปิดออก หุ่นยนต์ทหารจำนวนมากพุ่งเข้ามาล้อมรอบพวกเขา

เสียงดังลงมาจากเตดาน “ฮ่าๆ รั้บมื้อกั้บลูกน้องทั้ง 800 นายของข้าก่อนแล้วกัน”

บรรดาหุ่นยนต์สุนัขและมนุษย์นกพุ่งเข้าโจมตีหุ่นยนต์มนุษย์อย่างรวดเร็ว แต่ด้วยพลังที่แตกต่างกันรวมทั้งจำนวนที่น้อยกว่าจึงต้านทานได้ไม่มากนัก

‘หน่วยหนึ่งและสามเข้าปะทะ ส่วนหน่วยสองยิงสนับสนุน คาร์ล ฉันทผากนายดูเล่ที่นี้ด้วย ฉันทจะไปล่าเจ้าหัวหน้าเอง’ ลิลลี่รีบกระโดดขึ้นผ่านรูที่หุ่นยนต์ทะเลงทิ้งไว้ให้

ส่วนคนอื่นๆ ได้แต่กลืนน้ำลายคนละอึกก่อนเข้าปะทะตามคำสั่ง

‘อย่างมากก็แค่ตาย’ นั่นคือสิ่งที่ทุกคนคิด

คาร์ลหยิบกระบี่แสงสองเล่มออกมากวัดแกว่งใส่หุ่นยนต์ทหารที่มีดาบแสงออกมาจากมือทั้งสองข้าง “หยุดหลิง ระวังหลังให้ฉันทด้วยละ”

“ขอโทษนะ แต่ฉันทกำลังงานยุ่ง นายคอยระวังหลังเองก็แล้วกัน” หยุดหลิงพูดเสร็จก็ยิงใส่หุ่นยนต์ที่พยายามทะเลงแนวป้องกันของพวกหุ่นยนต์สัตว์ทั้งหลายที่เป็นฝ่ายของเธอ

แม้คาร์ลจะโดนปฏิเสธแต่เขาไม่มีท่าที่ขุ่นเคือง กลับแสร้งยิ้มโหดเหี้ยม ผิดปกติ และพุ่งเข้าไปใจกลางวงหุ่นยนต์ทหารอย่างดูดัน อยู่ในสถานการณ์เยี่ยงนี้ ก็สนุกดีมีใช่น้อย การไม่มีคนคอยช่วยเหลือก็ช่วยกระตุ้นความตื่นเต้นดีเหมือนกัน

ส่วนเรเซีย มือซ้ายถือปืนกลสั้นกราดยิงศัตรู มือขวาก็กวัดแกว่งดาบแสงเล่มหนึ่งตั้งรับการโจมตี พอเห็นบางสิ่งที่อยู่ใจกลางวงหุ่นยนต์กลุ่มหนึ่งเธอก็ตะโกนโดยพลัน “ฮืออัน อย่าเข้ากลางวงมากเกินไป เดี่ยวก็ตายอีกหอรอก”

ฮืออันเงื้อดาบแสงขนาดใหญ่สองเล่ม หมุนตัว แล้วฟันลงกลางวงทหาร

หุ่นยนต์เหมือนลมพายุหอบหนึ่งทีทะลวงเข้าตรงกลางกองกำลังของศัตรูอย่างสวยงาม และยังไม่มียูนิคอร์นทหารตัวไหนตั้งรับเธอได้สักครั้งเดียว

หญิงสาวหันมาตอบเรเชี่ยด้วยน้ำเสียงร่าเริง “ແມ່ແບນີ້ແລະມັນ ລູ້ແບນີ້ เป็นกลุ่มเปื้อนจะตายไป ย้าก!” พอพูดจบก็กระโดดเหยียบลงไปบนหัวของหุ่นยนต์ทหารพลางฟันลงไปอย่างคล่องแคล่วว่องไว โดยไม่สนใจระว่างหลังของตน จึงเป็นหน้าที่ของหน่วยที่สองที่ต้องคอยช่วยระว่างหลังให้พวกพ้องที่บุกขึ้นแนวหน้าอย่างบ้าระห่ำ อย่างไรก็ตามใบหน้าของทุกคนก็ล้วนมีรอยยิ้มประดับอยู่ เพราะແບນີ້ແລະที่ทุกคนชอบ การปะทะแบบไม่ต้องมีรูปแบบ ขอสู้ให้สะใจโดยไม่ต้องสนใจชีวิต มันคือสิ่งที่พวกเขาถวิลหาตลอดเวลา